

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 70ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Τις προηγούμενες ημέρες, για μια ακόμη φορά γίναμε μάρτυρες του θεάματος της υστερίας -ή αν θέλετε της υστερίας του θεάματος- για τα ναρκωτικά. Η αφορμή ήταν το ότι δύο προζάκια συνελήφθησαν περνώντας έξω από ένα Δημοτικό και ότι ένας πατέρας κατέδωσε(!) την κόρη του (!), επειδή κάπνισε χόρτο. Τα κανάλια σε αγαστή συνεργασία (η συμπαγνία ή ακόμα καλύτερα συνωμοσία) με φλιπαρισμένους γονείς, φιλήσυχους πολίτες, αρμόδιους φορείς, κυβερνητικούς παράγοντες, μπάτσους (ως γνωστόν ο χονδρέμπορος ξέρει καλύτερα το κύκλωμα), εκτόξευσαν ομοβροντίες βλακείας, παραπληροφόρησης, πανικού, συσκότισης. Το τι ακούστηκε και προβλήθηκε είναι πολύ δύσκολο να περιγραφεί σε κάποιον που δεν παρακολούθησε αυτή την έκρηξη της παράνοιας του θεάματος (ή του θεάματος της παράνοιας). Πώς είναι δυνατόν να γίνεις πιστευτός από οποιονδήποτε στοιχειωδώς νοήμων άνθρωπο, όταν του πεις ότι ελέχθη με πάσα σοβαρόφωβια πως αδιάστατοι ναρκωεμπόροι μοιράζουν τσιγαρίλκια σε εξάχροņους μπόμπιρες; Ή ότι δεκάχρονοι μαθητές πιπιλάνε καραμέλες ηρωίνης (οι οποίες τελικά αποδείχτηκαν νορμάλ καραμέλες από αυτές που είναι γλυκές και σου χαλάνε τα δόντια); Ή ότι καλά έκανε ο χαφιάς πατέρας ο οποίος αντιστρέφοντας τον Όργουελ κατέδωσε την κόρη του; Ή ότι για να λυθεί το πρόβλημα των ναρκωτικών πρέπει να επιβληθεί θανατική ποινή στους εμπόρους (στη συγκεκριμένη κατηγορία περιλαμβάνονται τα βαποράκια σύμφωνα με τους τηλεθεσιμένους πανικόβλητους γονείς); Πώς να γίνεις πιστευτός και πώς να πιστέψεις ο ίδιος ότι όλα αυτά έλαβαν χώρα; (μοναδική εξαίρεση στη γενική ξεφτίλα αποτέλεσε ο Κλεάνθης Γρίβας ο οποίος εντυπωσίασε με την ευρυμάθεια, την οξύνοια και την παρηγορία του).

Εκτός όμως από την τραγελαφική τους διάσταση τα πράγματα έχουν και μία άλλη. Την τραγική. Και δεν είναι μόνο οι εκατοντάδες νεκροί, οι στρατιές των σερνάμενων ετοιμοθάνατων, η νεότητα που βυθίζεται στις σκόνες και στα χημικά. Είναι και το γεγονός ότι η κοινωνία (σε οικουμενικό επίπεδο πια) υφίσταται με το πρόσχημα του αντιναρκωτικού αγώνα την απόλυτη επιβολή της κρατικής κυριαρχίας. Μέσα λοιπόν, στο όργιο της μιντιακής παραπληροφόρησης και της κρατικής βίας, καλό είναι να υπενθυμίσουμε καναδυό πραγματάκια τα οποία οι εξέκιουτιβς του ψεύδους μας κάνουν ή να τα αγνοούμε ή να τα λησμονούμε.

♦ Η χρήση ψυχοτρόπων ουσιών (τις οποίες συλλήβδην τις ονομάζουν ναρκωτικά) δεν είναι σημερινό

φαινόμενο. Αντιθέτως η απαρχή του χάνεται στα βάθη της αρχαιότητας.

♦ Άλλο πράγμα είναι το χασίς (φυτό του οποίου η χρήση δεν εθίζει) και άλλο πράγμα η ηρωίνη (φαρμακευτική ουσία της πολυεθνικής Μπάγερ η οποία προκαλεί ισχυρότατο εθισμό).

♦ Η χρήση ψυχοτρόπων ουσιών δεν ήταν πάντοτε παράνομη. Μόλις στις αρχές του εικοστού αιώνα τέθηκε στην παρανομία. Και αυτό για λόγους πολιτικών σκοπιμοτήτων και οικονομικών συμφερόντων.

♦ Ο λεγόμενος αντιναρκωτικός αγώνας αποτέλεσε και αποτελεί ένα από τα κύρια όπλα της εξωτερικής πολιτικής την ΗΠΑ (σε μικρότερο βαθμό και των μεγάλων δυτικοευρωπαϊκών χωρών). Ας θυμηθούμε την σχετικά πρόσφατη εισβολή των ΗΠΑ στον Παναμά, την παρουσία αμερικανικών στρατευμάτων στην Κολομβία με πρόσχημα το κυνήγι των κοκαΐνο-

μεταξύ άλλων και στο να μας "προστατέψει" και από τα ναρκωτικά.

♦ Το εμπόριο ναρκωτικών είναι η πλέον κερδοφόρα επιχείρηση του σύγχρονου καπιταλισμού. Πηγή τεραστίων εσόδων τόσο για τους επιχειρηματίες του είδους (μεταξύ αυτών και διάφορα μάρξολενινιστικά αντάρτικα) όσο και για τους διάφορους διαπλεκόμενους (δικαστές, μπάτσους, πολιτικούς, τραπεζίτες, εκδότες).

♦ Το χασίς δεν σκοτώνει ούτε επιφέρει σοβαρές βλάβες στην υγεία (πλὴν του γνωστού βοϊδίσου βλέμματος). Επιπλέον, είναι μύθος ότι η ηρωίνη αυτή καθεαυτή είναι δολοφονική. Υπάρχουν πάμπολλα παραδείγματα ανθρώπων (συνήθως σημειώσας κοινωνικής θέσης) οι οποίοι παρότι έκαναν μακροχρόνια χρήση δεν έπαθαν και τίποτα. Άλλωστε η ακινδυνότητα της καθαρής ηρωίνης τεκμηριώνεται και επιστημονικά.

χρήμα μέσα στις πρόσφορες συνθήκες της παρανομίας.

♦ Η παρανομία της χρήσης δεν είναι μόνο ένας κατάφωρος βιασμός της βούλησης και του δικαιώματος του αυτοπροσδιορισμού του ατόμου. Είναι και ένα αποτελεσματικό μέσο στα χέρια της καταστολής για να χτυπήσει τα απελευθερωτικά κινήματα και τις κοινωνικές αντιστάσεις. Ο αναρχικός χώρος στην Ελλάδα, το κίνημα της ιταλικής αυτονομίας, το ελευθεριακό κίνημα των ΗΠΑ έχουν αποτελέσει θύματα αυτών των μεθοδεύσεων. Μεθοδεύσεις οι οποίες έχουν δύο συνιστώσες. Από την μια μεριά, χώσιμο στο λούκι της εξαθλίωσης πολυάριθμων αγωνιστών και από την άλλη πολύχρονες φυλακίσεις με πρόσχημα την κατοχή μικροποσοτήτων ουσιών.

♦ Η καλύτερη διαφήμιση της χρήσης είναι οι αντιναρκωτικοί Φιλippiκοί από μίζερους, ανεγκέφαλους, ανέραστους "ευαισθητοποιημένους" ειδικούς. Δεν είναι λίγοι οι νέοι που από αντίδραση και μόνο χώνονται στην ντρούγκα. Επιπροσθέτως, η παρανομία της χρήσης μετατρέπει την όλη ιστορία σε πράξη παραβατική, κατά κάποιο τρόπο σε πράξη αντιστασιακή. Οι θιασώτες της απαγόρευσης καθώς και οι φύλακές της είναι οι ηθικοί αυτουργοί αμέτρητων δολοφονιών.

♦ Μέσα στη γενικευμένη πλήξη, αλλοτρίωση και απόγνωση η χρήση εμφανίζεται στα μάτια ορισμένων σαν μέσο φυγής, σαν μία ένεση ενδιαφέροντος στην αρρωστημένη καθημερινότητα.

♦ Οι φυλακές έχουν γεμίσει από ανθρώπους οι οποίοι με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο εμπλέκονται στο κύκλωμα των ναρκωτικών. Συγχρόνως οι έλεγχοι, τα μπλόκα και η γενικότερη αστυνομική παρουσία εντείνονται. Και όλα αυτά στο όνομα της προστασίας της νεολαίας.

Συνοψίζοντας, θα πρέπει να τονιστεί ότι η παρανομία της χρήσης γεννά και αναπαράγει το θάνατο, τη φρίκη και την κρατική βία. Ο συνδυασμός της παρανομίας με το διαδιδόμενο από τα ΜΜΕ ψεύδος και την περιρρέουσα άγνοια σπρώχνει την κοινωνία στη βαρβαρότητα. Επιτακτικό χρέος λοιπόν, ο αγώνας ενάντια στην παρανομία της χρήσης και στον δήθεν αντιναρκωτικό αγώνα. Όσο για τον τρόπο με τον οποίο θα προσεγγίσουμε τις ψυχοτρόπες ουσίες, εναπόκειται στον καθένα να δώσει την προσωπική του απάντηση με γνώμονα πάντα τη ζωή, τη χαρά και την αξιοπρέπεια. Στο βαθμό που οι ελευθεριακές συλλογικότητες θα πληθαίνουν και θα δυναμώνουν αυτή η προσέγγιση θα μπορέσει να πάρει ένα πιο γενικό και κοινωνικό χαρακτήρα. Άλλωστε οι ινδιάνικες κοινότητες, οι αρχαίοι Έλληνες και πολλοί λαοί της ανατολής το έχουν λύσει το ζήτημα προ πολλού.

κ ά .
Αυτό που σκοτώνει είναι η νόθευση της ηρωίνης με κάθε λογής ουσίες. Μια δολοφονική νόθευση που είναι αποτέλεσμα της ακόρεστης όρεξης ορισμένων για

σκόνες,
χόρτα,
κανάλια
και
μπαμπάδες

βαρ-
ρ ώ -
νων, το ότι η DEA (αμερικανική κατασταλτική υπηρεσία) αλωνίζει σχεδόν σε όλες τις χώρες του κόσμου, τον πόλεμο του οποίου, το ότι η συνθήκη του Σένγκεν αποβλέπει

ΣΧΟΛΙΑ

★ Στην εποχή μας, η επιστήμη γίνεται το άλλοθι για κάθε αντικοινωνική υστερία. Τελευταίο κρούσμα ο "Αγγελιοφόρος", σε πρωτοσέλιδο του οποίου ανακοινώνεται ότι οι μετανάστες είναι το υπ' αριθμόν δύο μεγάλο πρόβλημα της Θεσσαλονίκης. Και αυτό σύμφωνα με μια "επιστημονική" δημοσκόπηση της MRB.

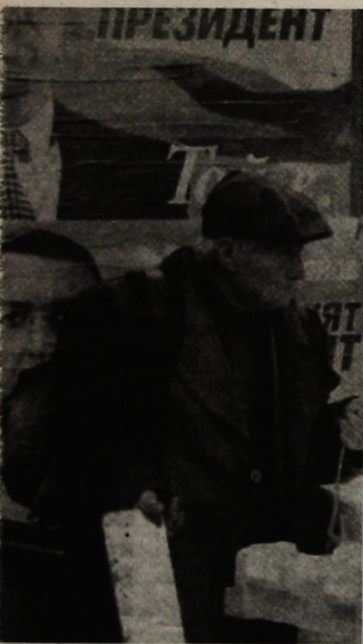
★ Κάπου στις μέσα σελίδες αποδεικνύεται βέβαια ότι η επιστημονική δημοσκόπηση περιλάμβανε το πολυπληθές δείγμα των 400 ατόμων. Με τη γνωστή πάντα βέβαια αντικειμενικότητα των δημοσκοπήσεων.

★ Αναβλήθηκε η δίκη του δολοφόνου μπάτσου Β. Λαγογιάννη. Η "δικαιοσύνη" πυροβόλησε ακόμη μια φορά στον αέρα για εκφοβισμό και ο Θοδωρής Γιάκας παραμένει διπλά νεκρός.

★ Ο "ηγέτης του γαλλικού Μάη" Ντανιέλ Κον Μπεντίτι έρχεται στην Αθήνα τέλη Νοέμβρη. Θα μιλήσει για το θέμα του συρμού -τα ναρκωτικά και την αντιπαγορευτική πολιτική.

★ Για να χρησιμοποιήσουμε και την μαρξιστική ρήση που εξέφερε ο Π. Καμμένος, δεν μπορείς να φτιάξεις ομελέτα χωρίς να σπάσεις αυγά.

★ Ετοιμάστε λοιπόν τα αυγά για την υποδοχή του πρώην υπουργού Περιβάλλοντος, πρώην "επαναστάτη" και παντοτινού λάτρη των media και της δημοσιότητας.

★ Ο ρακοσυλλέκτης της φωτογραφίας δεν φαίνεται να ενδιαφέρεται για τις προεκλογικές αφίσσες στη Βουλγαρία, απασχολημένος με το δύσκολο έργο της επιβίωσης στη γειτονική χώρα. Στα παρεπόμενα της εκλογικής αναμέτρησης, ήρθε στη δημοσιότητα η αντιπάθεια των βουλγάρων για το ελληνικό λόμπυ. "Grtski Lobby" στη θέση των πολιτικών προσφύγων του ΚΚΕ, ο ελληνικός ιμπεριαλισμός στη θέση του ελληνικού σταλινισμού. Πως αλλάζουν οι καιροί...

Η "Βαρβάρα" ενάντια στον πολιτισμό της βαρβαρότητας!

Μέσα στο μήνα που μας πέρασε νιώσαμε έντονες τις στιγμές του αγώνα αλλά και της απειλής να στερηθούμε όλα αυτά που έχουμε δημιουργήσει εδώ και τρία χρόνια στο κατελυμένο σπίτι της Κρίσπου 7.

Μέσα στην κατάληψη περάσαμε από πολλές εσωτερικές διακυμάνσεις, προβληματισμούς και πειραματισμούς, για μια ζωή βασισμένη στη συντροφικότητα και την αλληλεγγύη. Όλα αυτά είχαμε τη χαρά και την ευκαιρία να τα ζήσουμε στην κατάληψη, καθώς και να τη χρησιμοποιήσουμε ως μέσο για να αυτοοργανώσουμε τις ανάγκες μας, ανάγκες που άλλωστε κανείς δεν γνωρίζει καλύτερα από μας.

Οι συλλογικές μας δοκιμασίες, οι χαρές και οι λύπες μας, είναι η πραγματικότητα και η αλήθεια που μας βοηθάν να προχωρήσουμε, μας δυναμώνουν και μας κρατάν ενωμένους. Όμως χρειαζόμαστε κι εσάς, γιατί η δράση μας κι ο αγώνας μας δεν είναι προσωπική, εσωστρεφής υπόθεση μιας συγκεκριμένης ομάδας ανθρώπων, αλλά μια υπόθεση ανοιχτή και κοινή, που απευθύνεται, ενδιαφέρει και αφορά τον καθένα.

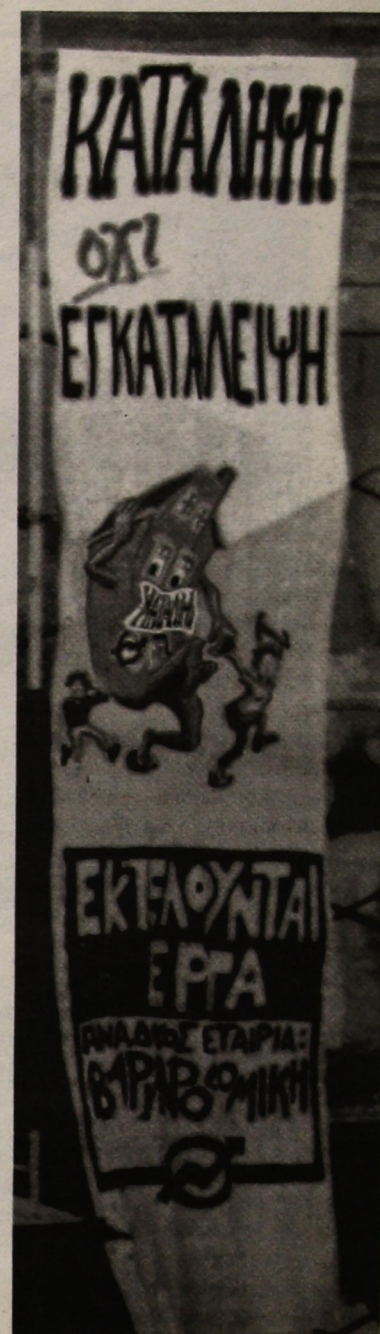
Τον τελευταίο ενάμιση μήνα, εργαζόμαστε σκληρά και σε ένα άλλο επίπεδο, εκτός από την προπαγάνδα για την υπεράσπιση της κατάληψης. Μένοντας πιστοί στην απόφαση που είχαμε πάρει

πριν από το καλοκαίρι για την επιδιωρθωση των εξωτερικών τοίχων του κτιρίου, έχουμε ήδη από την προηγούμενη βδομάδα ολοκληρώσει τις εργασίες στην πίσω όψη και ξεκινήσαμε τις αντίστοιχες εργασίες στην πρόσοψη. Για το λόγο αυτό, ζητάμε οικονομική ενίσχυση, αφού το χρηματικό ποσό των 500.000 δραχμών που είχαμε συγκεντρώσει για τις εργασίες έχει ήδη εξαντληθεί. Εκτιμούμε ότι χρειάζονται γύρω στις διακόσιες ακόμα χιλιάδες για να ολοκληρωθεί η επιδιωρθωση της πρόσοψης, και γι' αυτό το λόγο ζητάμε αλληλεγγύη και οικονομική στήριξη.

• Ζητάμε επίσης την επικοινωνία με όλους όσους έχουν να προτείνουν, να συζητήσουν, να μοι-

ραστούν σχέδια και αγωνίες μας μια καλύτερη και δυναμικότερη εξέλιξη της Βίλλα Βαρβάρα. Ζητάμε από όλους όσους αναγνωρίζουν την αναγκαιότητα και το δικαίωμα ύπαρξης και λειτουργίας της κατάληψης να συμπαρασταθούν στον αγώνα μας.

• Ζητάμε τέλος να στείλετε fax με κείμενα ή συνθήματα/μηνύματα διαμαρτυρίας στο Δήμο Θεσσαλονίκης και στον Οργανισμό Πολιτιστικής Πρωτεύουσας. Έχουμε προγραμματίσει να μπλοκάρουμε τα fax του Οργανισμού και του δημοτικού συμβουλίου στις 14 Νοέμβρη, με συνεχή αποστολή μηνυμάτων διαμαρτυρίας και αλληλεγγύης στην κατάληψη, από συντρόφους και συλλογικότητες από την Ελλάδα

αλλά και από άλλες χώρες. Τα νούμερα των fax είναι τα εξής:

Δήμος Θεσσαλονίκης:
(031) 284.434

Δημοτικό Συμβούλιο Θεσ/νίκης:
(031) 224.130

Οργανισμός Π.Π.Ε. '97:
(031) 422.244
και (031) 867.870

Hasta la victoria siempre!!
Κάτω τα χέρια από τη Βίλλα Βαρβάρα!!!

Πολλές φορές θύματα...

ΑΛΒΑΝΟΙ: σχεδόν κάθε βδομάδα θα παρελάσουν από τις στήλες των εφημερίδων. Και αν το θέμα δεν είναι περί "αλβανικής μαφίας" και "εισαγόμενης εγκληματικότητας", θα είναι σίγουρα για την

ανάδειξη τους σαν αιτία της ανεργίας και της πτώσης των μισθών. Και κάποιες φορές, λιγότερο εκτεταμένα όμως, θα αναδειχτούν σαν θύματα καταδόσεων, απελάσεων, ξυλοδαρμών ή φόνων. Και αυτά το τελευταία, στοιχεία της καθημερινής τους ζωής στην Ελλάδα πυκνώνουν επικίνδυνα μέσα σε μια γενικευμένη αδιαφορία. Τελευταία κρούσματα, η άγρια δολοφονία ενός 19χρονου στην Ημαθία, οι ληστείες σε βάρος τους από σπείρα ταξιτζήδων στην Αθήνα, ο ξυλοδαρμός κρατούμενου στα Χανιά...

Αργά ή γρήγορα, ο κύκλος της εκμετάλλευσής τους θα ολοκληρωθεί με την μετατροπή της κατάστασής τους σε προϊόν κοινωνικής ευαισθησίας από τα ΜΜΕ. Καθώς τα ΜΜΕ είναι αναγκασμένα να απαλύνουν περιοδικά τον αδηφάγο απάνθρωπο χαρακτήρα τους, είναι αναγκασμένα να κατασκευάζουν ένα "προσοδευτικό" προσωπείο κοινωνικής ευαισθησίας. Και νομοτελειακά, αργά ή γρήγορα, θα ανακαλύψουν και τους αλβανούς, καθώς το θέμα έχει όλο εκείνο το δραματικό στοιχείο που απαιτείται. Αν οι "αποκαλύψεις" και ο "φάκελος μετανάστης" αρχίζουν να εμφανίζονται την επόμενη βδομάδα ή τον επόμενο χρόνο, είναι άγνωστο. Είναι βέβαια περιττό να επαναληφθεί πως ότι και να γίνει, θα είμαστε τραγικά απροετοίμαστοι...

Εκδήλωση στα Τρίκαλα

Την περασμένη Δευτέρα 4 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε από συντρόφους στα Τρίκαλα παρέμβαση-εκδήλωση για τα 60 χρόνια της Ισπανικής Επανάστασης. Συγκεκριμένα, με αφορμή την προβολή της ταινίας του Κεν Λόουτς "Γη και Ελευθερία" από την Κινηματογραφική Λέσχη Τρικάλων στο Πολιτιστικό Κέντρο της πόλης, οι σύντροφοι πραγματοποίησαν έκθεση φωτογραφίας από την Ισπανική Επανάσταση, με ταυτόχρονη παρουσίαση των σχετικών εκδόσεων που έχουν κυκλοφορήσει στα ελληνικά. Συγχρόνως, υπήρχε έκθεση αντιεξουσιαστικών εκδόσεων και αφισσών γενικότερης θεματολογίας.

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα, Σάββατο 9 Νοέμβρη η ομάδα "Μαύρος Ήλιος" διοργανώνει συναυλία με τους Μάστιγα και συγκρότημα από την Κοζάνη. Η συναυλία θα αρχίσει στις 9.30 μμ, στο Στέκι στο Βιολογικό (στη Θεσσαλονίκη).

★ Επίσης σήμερα Σάββατο 9 Νοέμβρη, το Αυτόνομο Στέκι Πτολεμαϊδας διοργανώνει αντιπολεμική-αντιμιλιταριστική εκδήλωση/συζήτηση, με κύριο θέμα την άρνηση στράτευσης. Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί το απόγευμα, στο Στέκι.

★ Αύριο, Κυριακή 10 Νοέμβρη, η Επιτροπή Αλληλεγγύης στην Κατάληψη Βαρβάρα διοργανώνει συγκέντρωση συμπάραστασης-μουσική εκδήλωση με ρεμπέτικη κομπανία, στην πλατεία Κουλέ-Καφέ (μπροστά από το κτίριο της κατάληψης). Η εκδήλωση θα ξεκινήσει στις 5.00 το απόγευμα με παρέμβαση στις γεπονιές της Άνω Πόλης και θα συνεχιστεί με ρεμπέτικη βραδυά.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Ορίστηκε η δίκη του Οσμάν Ούλκε

Ενα μήνα μετά τη σύλληψη του Τούρκου δημόσιου αρνητή στράτευσης Οσμάν Μουράτ Ούλκε, ο Στρατιωτικός Διοικητής της Σμύρνης έκλεισε το γραφείο και απαγόρευσε τη λειτουργία της Αντιπολεμικής Ένωσης Σμύρνης με το πρόσχημα της "διανομής προκηρύξεων χωρίς άδεια" (!)

Οι προκηρύξεις αφορούσαν τη σύλληψη και προσαγωγή σε δίκη του αρνητή στράτευσης Οσμάν Μουράτ Ούλκε με την κατηγορία ότι με την στάση του "απομακρύνει το λαό από το Στρατό" και ότι παραβιάζει το άρθρο 155 του Τουρκικού Ποινικού Κώδικα. Η ίδια κατηγορία αποδίδεται τώρα στην Αντιπολεμική Ένωση Σμύρνης που υποστήριξε δυναμικά τον Τούρκο αρνητή στράτευσης.

Εν τω μεταξύ ο Οσμάν Μουράτ Ούλκε συνεχίζει να κρατείται στην απομόνωση στις Φυλακές του Μαμάκ στην Άγκυρα και σήμερα διανύει την 25η μέρα της απεργίας πείνας που ξεκίνησε στις 15.10, διαμαρτυρόμενος για την παραβίαση του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης και της κριτικής στο Στρατό και το Μιλιταρισμό -θεμέλιους λίθους του Τουρκικού καθεστώτος.

Η δίκη του θα γίνει στο Στρατοδικείο της Άγκυρας την ερχόμενη Τρίτη 19 Νοέμβρη και θα παρευρεθεί μια διεθνής αντιπροσωπεία από συμπαραστάτες των Τούρκων αρνητών στράτευσης.

Εμπροπιά συμπαράστασης στον τούρκο αρνητή στράτευσης Οσμάν Μουράτ Ούλκε

Με την εφαρμογή του μέτρου για το κλείσιμο ορισμένων πολυκαταστημάτων, πέραν του κανονικού ωραρίου που ισχύει για τα υπόλοιπα καταστήματα, μπαίνει σε εφαρμογή ένα σχέδιο που ήταν από καιρό σκοπούμενο από το μεγάλο κεφάλαιο. Αφ' ενός για το χτύπημα και το ξερίζωμα των μικρομάγαζων και μικρομεσαίων βιοτεχνιών και την ακόμα μεγαλύτερη αύ-

Σένγκεν: εντός των τειχών

"Εάν δεν καταβληθούν οι δέουσες προσπάθειες ώστε να εφαρμοσούμε πλήρως τη σύμβαση Σένγκεν εντός του έτους 1997, η χώρα μας διατρέχει το κίνδυνο να τεθεί στο περιθώριο".

Αυτήν την αγωνία εκφράζει ο "εκσυγχρονιστής" υπουργός Δημοσίας Τάξης, Γιώργος Ρωμάιος. φοβάται μήπως περιθωριοποιηθεί η χώρα μας, δεν μπορέσει δηλαδή να επιβιβαστεί στο εοκικό άρμα για την "ασφαλή Ευρώπη του 2000". Ιδιαίτερα μάλιστα τη στιγμή που η Ελλάδα τρέχει καταϊδρωμένη πίσω από το πρόγραμμα σύγκλισης, χωρίς να πετυχαίνει τους επιμέρους στόχους του -όπως ανακοίνωσε η ελεγκτική επιτροπή, τις τελευταίες μέρες.

Τον Οκτώβριο του '97, η Ελλάδα μαζί με την Αυστρία θα πρέπει να προχωρήσουν στην πλήρη εφαρμογή της σύμβασης Σένγκεν, ξεπερνώντας τα προβλήματα που δημιουργεί η εμπλοκή κι άλλων φορέων (υπουργεία Δικαιοσύνης, Οικονομικών, Μεταφορών - Επικοινωνιών, Εμπορικής Ναυτιλίας, Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας), πέραν του υπουργείου Δημόσιας Τάξης.

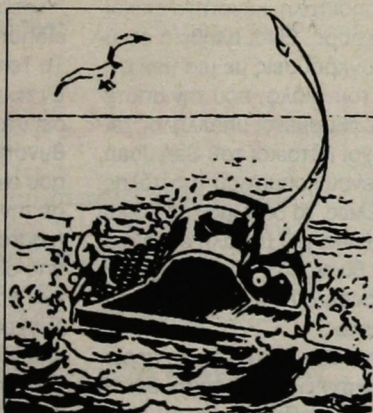
Ως βασικότερο πρόβλημα, παρουσιάζεται η έλλειψη νόμου περί προσωπικών δεδομένων, την ψήφιση του οποίου κατ' επανάληψη έχουν υποσχεθεί οι κρατικοί ιθύνοντες στους ευρωπαίους εταίρους τους. Έτσι, μέχρι την επόμενη συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής, που θα γίνει στις 19 Δεκέμβρη στο Λουξεμβούργο, θα πρέπει να έχουν ψηφίσει το νόμο που θα μας προστατεύει από την εφαρμογή της σύμβασης.

Αναμένουμε, λοιπόν, να κατατεθεί από το υπουργείο Δικαιοσύνης με τη διαδικασία του επείγοντος, ο εν λόγω νόμος. Συνοπτικές διαδικασίες επισπεύδονται για να περάσει ανώδυνα από τη βουλή ένας νόμος που αναμένεται να προκαλέσει σημαντικές (:) αντιδράσεις, ιδιαίτερα απ' τα μικρά κόμματα της αντιπολίτευσης.

Ανησυχεί ο κύριος Ρωμάιος. Ο υπουργός με το προσωπείο του εκσυγχρονιστή, ο υπουργός που δεν εμπιστεύεται τους τοιγάνους, ο υπουργός που δηλώνει ότι η αστυνομία έκανε καλά τη δουλειά της, πριν καν βγουν τα όποια πορίσματα (βλέπε υπόθεση Κερεμίδη), ανησυχεί για την περιθωριοποίηση της χώρας μας.

Σίγουρα θα μάστε πιο ασφαλείς όντας "περιθωριοποιημένοι" από την "ασφαλή μεγάλη Ευρώπη" και τα νομοθετικά της πλαίσια. Μια "περιθωριοποίηση" που αν επιτευχθεί, θα είναι προϊόν της γραφειοκρατικής δυσκαμψίας των κρατούντων, κι όχι βέβαια των σποραδικών φωνών που αρθρώθηκαν τα τελευταία χρόνια, ενάντια στον επερχόμενο ζόφο του Σένγκεν. Για μια ακόμα φορά, εναποθέτουμε τις ελπίδες μας στη διαχειριστική ανικανότητα τους.

Κ.Τ.

Γεια και χαρά απ' την Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης Αγρινίου.

(...) Σ' όλο το χρονικό διάστημα λειτουργίας της Ομάδας Κοινωνικής Παρέμβασης, μεσολάβησαν αρκετές προσπάθειες, οι οποίες είχαν ως σκοπό την αφύπνιση του κόσμου στο Αγρίνιο, την ενημέρωσή μας αλλά και διασκέδαση.

Στις 6 Σεπτεμβρίου, στο Πάρκο της πόλης του Αγρινίου, διοργανώθηκε το πάρτυ της Ομάδας. Μέσω αυτής της επικοινωνιακής μεθόδου, προβάλαμε τις εργασίες μας, βιβλία, αφίσες, ενώ όσοι παρευρίσκονταν εκεί διασκεδάζαν με μουσική.

Στην καρδιά του καλοκαιριού, γύρω στα μέσα Ιουλίου, δόθηκε μια συναυλία με τους Ντάλτον (Πάτρα), The other side (Αγρίνιο), Ανάσα Στάχτη, Birth Ward και Ατομική Σχάση (Αθήνα).

Προχωρήσαμε όμως και σε εργασίες που σκόπευαν στην ενημέρωση γύρω από φλέγοντα θέματα. Με αφορμή τη θολοφονία του Χ. Μαρίνου και το θάνατο Τούρκων πολιτικών κρατούμενων, μοι-

Εργασιακός Μεσαίωνας

ξηση των κερδών για τα μεγάλα καταστήματα και τις πολυεθνικές, αφ' ετέρου για τη σταδιακή κατάργηση βασικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων που έχουν να κάνουν με την ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, την υποαπασχόληση, την κα-

τάργηση συλλογικών συμβάσεων, την κατάργηση του ωραρίου, έτσι ώστε κάθε στιγμή οι τύχες των εργαζόμενων να είναι στα χέρια του εργοδότη τους. Άλλωστε, οι μεγάλοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης τό 'χουν ξεκαθαρίσει. Η πορεία προς την ενοποίηση θα σαρώσει τα πάντα στο διάβα της, είτε πρόκειται για τα μικρομάγαζα, είτε για τους αγρότες ο,τιδήποτε δεν αρμόζει προς τις προταγές του διεθνοποιημένου πλέον κεφαλαίου, και ποιος θά 'ναι αυτός που θα τολμήσει να τα βάλει με αυτό. Το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό, αυτός δεν είναι ο νόμος του καπιταλισμού;

Όσο για τα εργασιακά δικαιώματα ο υπουργός Εργασίας του "κοινωνικού" ΠΑΣΟΚ, το ξεκαθάρισε "ας τα βρουν οι ενδιαφερόμενοι". Λες και ο κάθε εργαζόμενος που δουλεύει σε ένα πολυκατάστημα βρίσκεται στην ίδια διαπραγματευτική θέση με την εργοδοσία που μπορεί να εκβιάζει,

να απολύει, να ξαναπροσλαμβάνει, οπότε θέλει και όπως θέλει και όπως τη συμφέρει, ειδικά σήμερα που το να βρείς μια κάπως αξιοπρεπή δουλειά έχει καταντήσει λαχείο.

Η μεγαλύτερη κοροϊδία είναι ότι προβάλλεται το επιχείρημα ότι όλα αυτά γίνονται για τα συμφέροντα του καταναλωτή για να μπορεί να ψωνίζει. Μόνο που το πρόβλημα για τους περισσότερους δεν είναι το αν θα είναι ανοιχτά τα μαγαζιά το Σάββατο ή και την Κυριακή, αφού αυτός είναι ο τελικός στόχος των εργοδοτών, η αργία της Κυριακής, αλλά οι οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει ο περισσότερος κόσμος, που κάνουν απαγορευτική την αγορά ακόμα και βασικών αγαθών.

Οι εμποροϋπάλληλοι από το πρώτο Σάββατο εφαρμογής του μέτρου κινητοποιήθηκαν. Με τη συλλογικότητα και τον αγώνα τους μπορούν στην πράξη να καταργήσουν αυτό το μέτρο αρκεί να μην αφήσουν κάποιους ειδικούς του "αγώνα" να καθορίζουν την τύχη τους.

Τ.Α.

Γ.ΜΠΑΛΑΦΑΣ

Το Γενάρη η επόμενη δίκη

Με τη συμμετοχή διακοσίων περίπου ατόμων πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 5/11 στο χώρο της Δημοτικής Βιβλιοθήκης η συγκέντρωση αλληλεγγύης στον Γ. Μπαλάφα από την Αναρχική Συγκρότηση Νέων. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε εν όψει της εκδίκασης της έφεσης για τη 10χρονη καταδίκη του Γ. Μπαλάφα πριν ένα χρόνο, που είχε οριστεί να γίνει την επομένη μέρα Τετάρτη 6/11 στην δικαστική αίθουσα των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού.

Η αίθουσα των φυλακών δεν επιλέχθηκε τυχαία βέβαια. Είναι μια επιλογή που έχει πάντα δύο καταρχήν στόχους. Ο ένας να εμπεδώσει στη συνείδηση του κόσμου την επικινδυνότητα και την ενοχή του κατηγορούμενου, στην συγκεκριμένη περίπτωση του Γ.Μπαλάφα. Ο άλλος είναι να αποκόψει τον κατηγορούμενο από το κίνημα αλληλεγγύης. Αυτή η συνθήκη αυτομάτως δείχνει το πόσο "τίμια δίκη" περιμένει τον κατηγορούμενο.

Με την παρουσία και τη συμπαράσταση αρκετών συντρόφων του ο Γ. Μπαλάφας ζήτησε και πήρε αναβολή επ' αόριστον της εκδίκασης λόγω κωλύματος των δικηγόρων του. Η διάθεση των συντρόφων του Γ. Μπαλάφα να τον δουν, καθώς θα έβγαине από την αίθουσα και η άρνηση των επικεφαλής αστυνομικών, ενδεικτικό των μέτρων ασφαλείας δημιουργήσε φραστικές αντιπαραθέσεις και την φυγάδευση από την άλλη έξοδο.

Η δικαστική οδύσσεια όμως του Γ. Μπαλάφα συνεχίζεται στις 26 Γενάρη με την εκδίκαση της εισαγγελικής έφεσης στην αθωωτική απόφαση του ΜΟΑ το 1994 που τον είχε απαλλάξει από πάνω από 20 κατηγορίες. Πάγιο αίτημα του ίδιου είναι η συνεκδίκαση όλων των υποθέσεων που τον αφορούν ώστε να είναι δυνατή η ουσιαστική υπεράσπιση του και η κατάρριψη όλων σκόπιμα τον κατηγορούν, χωρίς τις παρεμβάσεις και πιέσεις των Αμερικάνων που δημιουργούν κλίμα εξόντωσης του.

Γ.Κ.

Εκδηλώσεις...

★ Την Πέμπτη 14/11, 6.00μμ, στην πλατεία Βάθης θα γίνει συγκέντρωση και πορεία αλληλεγγύης στον τούρκο αρνητή στράτευσης, **Οσμάν Μουράτ Ούλκε**, ο οποίος βρίσκεται στις φυλακές Μαμάκ στην Άγκυρα, και πραγματοποιεί απεργία πείνας από τις 15/10.

★ Πανελλαδική συνάντηση στον αγώνα των Ζαπατίστας θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 23 και την Κυριακή 24 Νοέμβρη στην Αθήνα, με την συμμετοχή ομάδων, κινήσεων και ατόμων που ενεργοποιούνται και ενδιαφέρονται για την ανάπτυξη του κινήματος αλληλεγγύης. Τα θέματα της συνάντησης είναι:

Σάββατο 23 Νοέμβρη

Περιεχόμενο, χαρακτήρας, προοπτικές των κινήσεων αλληλεγγύης

Κυριακή 24 Νοέμβρη

Προγραμματισμός και συντονισμός δράσης. Πρακτικά βήματα. Consulta για την 2η Διακήρυξη της Realidad ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και για την ανθρωπότητα.

Για τα πρακτικά θέματα που σχετίζονται με την καλύτερη οργάνωση της συνάντησης (διαμονή συντρόφων από την επαρχία κ.τ.λ.) τα τηλέφωνα επικοινωνίας είναι:

(01) 3813928 (8-11μμ),
6429776 (2μμ-8μμ)
φαξ 3840390

Ο τόπος και ο χρόνος της συνάντησης δεν είχαν καθοριστεί όταν έκλεινε η ύλη της εφημερίδας. Θα ανακοινωθούν στο επόμενο φύλλο.

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 70

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Teroztlàn: η άλλη εξέγερση (2ο μέρος)

Η εξέγερση

Στις 18 Μάρτη 1995, ημέρα στην οποία το Μεξικό γιορτάζει την εθνικοποίηση των πετρελαίων, η Επιτροπή Ενότητας των Τεποστέκων (C.U.T.), ένας λαϊκός οργανισμός έξω από κομματικούς σχηματισμούς, υποχρέωσε το δήμαρχο να διαβάσει μια απόφαση του δημοτικού συμβουλίου εναντίον του γηπέδου του γκόλφ. Τους μήνες που ακολούθησαν οι τοίχοι της πόλης γέμισαν με συνθήματα ενάντια στην KS και, στις 24 Αυγούστου, 4 χιλιάδες εξαγριωμένα άτομα κατέλαβαν το δημαρχείο. Οι πιο μαχητικές ήταν, όπως πάντα, οι γυναίκες. Την Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου, οι καμπάνες σήμαναν συναγερμό και ένα πλήθος κατευθύνθηκε στην πλατεία που ήταν ήδη γεμάτη λόγω της αγοράς. Είχε μαθευτεί ότι, μυστικά, μερικοί δημοτικοί σύμβουλοι, ανάμεσα τους και ο δήμαρχος, Alejandro Morales, ετοιμάζονταν να δώσουν την άδεια για το γήπεδο του γκόλφ. Έτοιμοι να φιλιάρουν ήταν και οι ρεπόρτερ ενός εθνικού τηλεοπτικού δικτύου.

Εκατοντάδες νέοι έτρεξαν αμέσως στο χώρο της συνάντησης των δημοτικών συμβούλων, που ανακαλύφθηκε τυχαία. Ύστερα από μια αστραπιαία συμπλοκή με τους granaderos (ειδικές μονάδες καταστολής) που είχε στείλει ο κυβερνήτης του Morelos, Jorge Carillo Olea, οι τεποστέκοι συνέλαβαν τους συμμετέχοντες, εκτός του δημάρχου που κατόρθωσε να το βάλει στα πόδια. Ύστερα, η γενική συνέλευση των κατοίκων αποφάσισε την οχύρωση της πόλης και έδωσε (αφού πρώτα αφοπλίσε) τους αστυνομικούς, την δικαστική αστυνομία και την εισαγγελία.

Στην είσοδο του δημαρχείου, οι εξεγερμένοι τοποθέτησαν την επιγραφή "προδότης" και ένα αριθμό από πανό που πρόβαλλαν την C.U.T. και τον αγώνα ενάντια στο γκόλφ. Οι κρατούμενοι, που βρίσκόντουσαν υπό επιτήρηση στην φυλακή της πόλης, ελευθερώθηκαν μερικές μέρες αργότερα, όταν ο Alejandro Morales παραιτήθηκε, στο καταφύγιο του στην Cuernavaca.

Εκείνη τη στιγμή, οι προηγούμενες πολιτικές διαφορές χάσαν κάθε νόημα και άρχισε να ισχύει το παλιό κοινοτικό σύστημα. Δημιουργήθηκε γρήγορα μια ένοπλη πολιτοφυλακή, στήθηκαν δεκαέξι οδοφράγματα και φρόντισαν για την οργάνωση συσσιτίων και για τις βάρδιες της φρουράς. Οι οδηγοί των ταξί, επικοινωνώντας με ασύρματους, διασφάλιζαν ένα αποτελεσματικό σύστημα φύλαξης και κανένας δεν μπορούσε πλέον να μπει στο Teroztlan χωρίς τη σύμφωνη γνώμη των τεποστέκων. Στους δημοσιογράφους που έφτασαν κατά ομάδες, οι τεποστέκοι έκαναν δηλώσεις όπως: "Όσο ζούμε, το γκόλφ δε θα γίνει".

Τα τηλεοπτικά δίκτυα κατήγγελλαν την ύπαρξη μιας συνομοσίας της αριστεράς εις βάρος των αγράμματων χωρικών, ένα χοντροκομμένο ψέμα που το μόνο που κατάφερε ήταν να επιδεινώσει την κατάσταση. Μια ισχυρή μειοψηφία ήταν υπέρ της κατασκευής του γκόλφ, όμως η μεγάλη πλειοψηφία των τεποστέκων υποστήριζε την C.U.T. -γυναίκες, άντρες, νέοι, γέροι, χωρικοί, έμποροι, πλούσιοι και φτωχοί. Αναμείχθηκαν ακόμα και οι παλαιοί ζαπατίστας, που ξαναζούσαν τα παλιά χρόνια, με την macheta και την καραμπίνα 30-30 έτοιμες για χρήση. Οι επιτελείς της KS δέχτηκαν ένα χτύπημα όταν, την Τετάρτη 7 Σεπτεμβρίου, οι New York

Times δημοσίευσαν ένα άρθρο θετικό για το κίνημα. Αργότερα, ήρθε η αλληλεγγύη της Greenpeace και των μεξικάνων οικολόγων. Στις 8 Σεπτεμβρίου, όπως όλες τις χρονιές, η εκκλησία στολίστηκε και γιόρτασε τη γιορτή του Terozteco με μεγάλη λαμπρότητα. Στις 10, από την μακρινή Τσιάπας, έφτασε ένα μήνυμα από τον EZLN:

"Θέλουμε να σας πούμε ότι ο αγώνας σας είναι και δικός μας αγώνας. Η βαρβαρότητα και η τύφλωση των ισχυρών δε θα μπορέσουν να συγκρατήσουν την ορμή εκείνων που υπερασπίζονται την αξιοπρέπεια και την ελπίδα".

Η κομμούνια

Αρχίζει μια φάση λιγότερο θεαματική και πιο δύσκολη: εκείνη της αντίστασης. Οι αρχές κατάλαβαν ότι είχαν κάνει σοβαρά λάθη, οι εξεγερμένοι όμως είχαν φτάσει στο σημείο που δεν είχε γυρισμό. Αμείλικτη η δυναμική των γεγονότων, τους έσπρωξε να μεταβάλλουν τον αρχικό αγώνα ενάντια στο γκόλφ, σε ένα άλλο, πολύ πιο ριζοσπαστικό, ενάντια στο κράτος. Επειδή οι δημόσιες αρχές απουσίαζαν (ή καλύτερα ήταν στην παρανομία, δεδομένου ότι ο δήμαρχος είχε διαφύγει) εγκυμονούσαν ένα καθεστώς αυτοδιαχείρισης, σύμφωνα με τις τοπικές παραδόσεις.

Ενάντια στους τεποστέκους ξεκίνησε τότε ένας αληθινός ψυχολογικός πόλεμος που συμπεριλάμβανε τον εκφοβισμό, την παραπληροφόρηση, την ρίψη από αεροπλάνα προκηρύξεων με στόχο την τρομοκράτηση των κατοίκων, μέχρι και μια γελοία νουθεσία εκ μέρους του επισκόπου της Cuernavaca: "Το γήπεδο του γκόλφ είναι ένα δώρο του θεού". Χωρίς να χάνει χρόνο η C.U.T. οργάνωσε ένα προσωρινό δημοτικό συμβούλιο και εξήγγειλε δημαρχιακές εκλογές για την Κυριακή 24 Σεπτεμβρίου. Υπήρξε μια σημαντική άσκηση δημοκρατίας, έξω από τον έλεγχο των κομμάτων. Κάθε barrio συγκάλεσε μια συνέλευση για να ονομάσει τους υποψήφιους του προκειμένου να σχηματιστεί ένα συμβούλιο 14 αντιπροσώπων (2 από κάθε barrio) αποδεδειγμένης τιμότητας που έπρεπε να "διοικούν υπακούοντας", σύμφωνα με ένα σύνθημα που δανείστηκαν από τους εξεγερμένους της Τσιάπας.

Η διαφάνεια των εκλογών, με κάλπες και ψηφοδέλτια φτιαγμένα στο σπίτι, επιβεβαιώθηκε από την Alianza Civica, μια αξιόπιστη ένωση ανεξάρτητων παρατηρητών. "Είναι οι πιο τίμιες εκλογές στην ιστορία του Μεξικό", δήλωσε ένα στέλεχος της. Νίκησε ο Lazaro Rodriguez Castaneda, βιοτέχνης στο επάγγελμα, η αξιοσημείωτη ομοιότητα του οποίου με τον Emiliano Zapata προκάλεσε τα ειρωνικά σχόλια μερικών ξένων δημοσιογράφων.

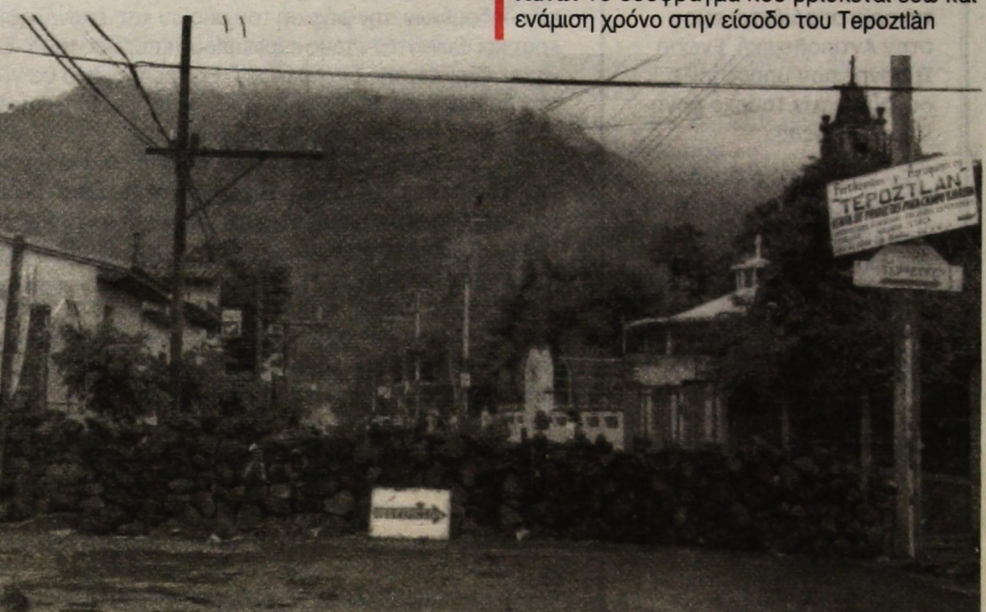
Στις 30 Σεπτεμβρίου, μια συνέλευση 3 χιλιάδων ατόμων διόρισε τον πρώτο δήμαρχο της "ελεύθερης, ανταγιστικής και λαϊκής δημοτικής αρχής της Teroztlan". Σε μια συγκινητική τελετή, ο Rodriguez Castaneda, φορώντας ένα παλιό, πλατύγυρο sombrero, πήρε το μαστούρι του αρχηγού, σύμβολο των παραδοσιακών αρχών, και δέχτηκε μια προειδοποίηση: "Σε εξέλεξε ο λαός. Εάν τον προδώσεις θα τιμωρηθείς".

Τις επόμενες εβδομάδες, η κατάσταση άρχισε να ομαλοποιείται, χωρίς όμως κανένα από τα μέρη να εφησυχάζεται. Μερικά μέλη της C.U.T. συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν για

μια δολοφονία που ποτέ δεν εξιχνιάστηκε. Ακολούθησαν πολλές διαδηλώσεις στην Cuernavaca και την πόλη του Μεξικό και μερικές μικροσυγκρούσεις με τους granaderos. Οι αρχές του Morelos αφαίρεσαν την πόλη από τον προϋπολογισμό του κράτους και, εξαιτίας του φόβου για αντίποινα, μετέφεραν τις φορολογικές υπηρεσίες στην Cuernavaca. Ήθελαν να υποτάξουν το Teroztlan με την πείνα, αλλά όλοι σχεδόν σφίξαν τη ζώνη χωρίς να οπισθοχωρήσουν. Από φόβο, οι τουρίστες έπαψαν να συχνάζουν στην κυριακάτικη αγορά και συνεπώς μειώθηκαν και τα έσοδα των εμπορών. Στην συνέντευξη που έδωσε στην El Financiero, ένας καταστηματάρχης δήλωσε: "Εδώ δεν είναι όπως στα άλλα μέρη, το χρήμα δεν είναι τόσο σημαντικό. Εμείς υποστηρίζουμε τον αγώνα, έστω και αν οι πωλήσεις μειώθηκαν".

Επίλογος

Στις αρχές του '96 στο Teroztlan επικρατούσε ηρεμία. Χάρη, ίσως, στην απουσία της αστυνομίας, είχαν μειωθεί τα εγκλήματα, είχαν ενισχυ-

θεί οι δεσμοί αλληλεγγύης και η κοινότητα είχε αποκτήσει μια ικανοποιητική ικανότητα επικοινωνίας με τον έξω κόσμο. Είναι αλήθεια ότι υπήρχαν σοβαρές συγκρούσεις με μια μειοψηφία που ήταν υπέρ του γκόλφ, που την αποτελούσαν όχι μόνο διεφθαρμένοι υπάλληλοι, αλλά και οι πολύ φτωχοί κάτοικοι του San Juan, του πιο παραμελημένου κομμάτι της πόλης. Αυτοί κατάπιαν, αφελώς, το δόλωμα της KS και πίστευαν ότι είχαν χάσει μια μεγάλη ευκαιρία. Συνεχίζονταν και οι δυσκολίες με τους ξένους κατοίκους, με εξαίρεση αυτούς που είχαν ταχθεί υπέρ του κινήματος.

Από την άλλη πλευρά, είχε ξεκινήσει μια περίοδος πολιτιστικής αναγέννησης: είχαν δει το φως μερικές αυτόνομες εκδόσεις και η La voz del Terozteco (Η φωνή του Τεποστέκου), ερασιτεχνικός σταθμός που ακούγονταν χάρη στα μεγάφωνα ενός μουσικού γκρούπ. Συνοψίζοντας την εμπειρία εκείνων των λίγων μηνών αυτοδιαχείρισης, ο ιστορικός Antonio Garcia de Leon έγραψε ότι το Teroztlan είχε γίνει ένα μεγάλο εργαστήριο δημοκρατίας.

Κοντά στην άνοιξη, φαίνονταν τα πρώτα σημάδια κούρασης, όμως έγινε κάτι που ταρακούνησε τα πνεύματα. Στις 10 Απριλίου, ενώ πηγαίναν να τιμήσουν την 77η επέτειο της δολοφονίας του Ζαπάτα, μερικές εκατοντάδες αγωνιστές δέχτηκαν την επίθεση των granaderos. Το αποτέλεσμα ήταν ένας νεκρός, πολλοί βαριά τραυματισμένοι και καμιά εικοσαριά συλληφθέντες. Το θύμα, ο Marcos Olmedo, ήταν ένας ηλικιωμένος 65 χρονών. Η αστυνομία δήλωσε ότι αντέδρασε αφού δέχτηκε προσχεδιασμένη επίθεση, όμως ανάμεσα στους τεποστέκους υπήρχε ένας ερασιτέχνης cameraman. Την επόμενη μέρα, το C.U.T. κυκλοφόρησε ένα φιλμ που αποδείκνυε το ψεύδος εκείνων των δηλώσεων και τον ειρηνικό χαρακτήρα της διαδήλωσης.

Η προβοκάτσια απέτυχε και η καταδίκη της κοινής γνώμης ήταν άμεση. Και, για πρώτη φορά, η απάντηση των δικαστικών αρχών: 55 αστυνομικοί σε διαθεσιμότητα για κατάχρηση ε-

Πάνω: Graffiti στο κτίριο όπου στεγαζόταν η αστυνομική διεύθυνση του Teroztlan (μέχρι την κατάργηση της αστυνομίας): "Γη και Ελευθερία" και "Ο Ζαπάτα ζει!". Κάτω: Το οδοφράγμα που βρίσκεται εδώ και ενάμιση χρόνο στην είσοδο του Teroztlan

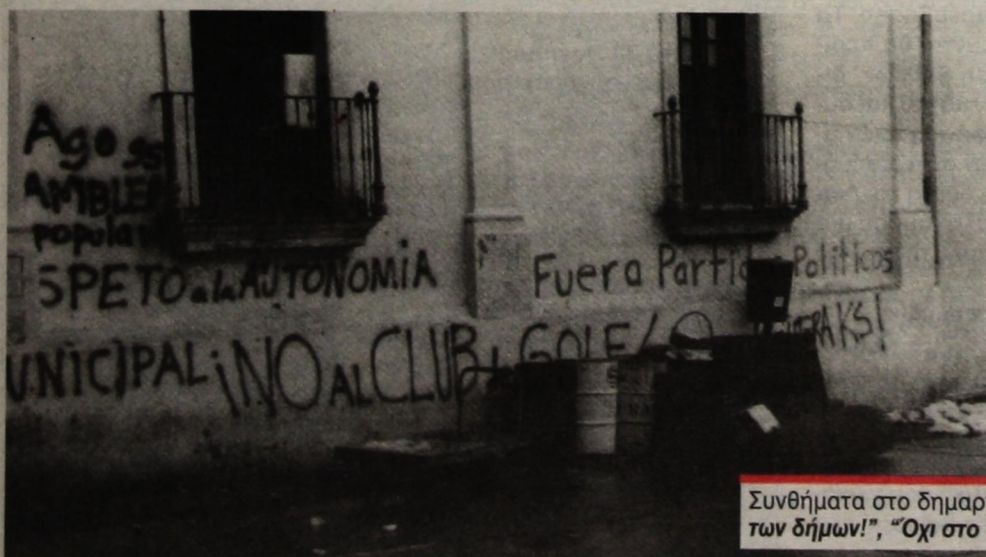
ξουσίας και 6 μηνύσεις για ανθρωποκτονία. Ύστερα από αυτό, στις 13 Απριλίου έφτασε η είδηση ότι η KS ακυρώνει το club του γκόλφ. Το Τεποσταν είχε νικήσει.

Εν τω μεταξύ, ο αντίκτυπος της μάχης είχε φτάσει στα δίκτυα της πληροφορικής. Από μια διεύθυνση στο Internet, μια μυστηριώδης ομάδα που ονομάζονταν "Αόρατοι πιλότοι" κυκλοφόρησε την είδηση ότι στο Τεποσταν "εφαρμόζεται η αυτοδιαχείριση σε όλα τα επίπεδα, ελεύθερη από όλα τα κόμματα και η εξουσία για τη λήψη των αποφάσεων ανήκει στη λαϊκή συνέλευση". Συγχρόνως, στο Παρίσι, μια εκδοτική ομάδα κυκλοφόρησε την προκήρυξη: "Αντάρτικο πρό των πυλών της Πόλης του Μεξικό-Το επαναστατημένο Τεποσταν αντιστέκεται".

Γνωρίζουν άραγε οι κάτοικοι του Kim No, στο Βιετνάμ, την ύπαρξη του Τεποσταν; Δύσκολο να το πιστέψουμε. "Επιστρέφει το γκόλφ", ανακοινώνει πριν από καιρό ένα περιοδικό. Η κορεατική εταιρεία Daeha ήθελε να καλύψει τις φυτείες του ρυζιού με ένα γήπεδο εννέα οπών για ένα σχέδιο συνολικού κόστους 177 εκ δολλαρίων. "Με την εγγραφή στο club να κοστίζει από 12 μέχρι 35 χιλιάδες δολάρια, σίγουρα δε θα είναι οι βιετναμέζοι αυτοί που θα συχνάζουν στο club" σχολίασε το Manifesto στις 26 Μαΐου 1996. Και εκεί η αντίδραση δεν άργησε: 1500 άτομα κατέλαβαν τις φυτείες του ρυζιού που η αυτοαποκαλούμενη κομμουνιστική κυβέρνηση ήθελε να απαλλοτριώσει.

Ακολούθησαν συγκρούσεις με πολλούς τραυματίες και έναν πρώτο νεκρό. Το ηθικό διδάγμα; Στο Βιετνάμ, όπως και στο Μεξικό, τα επιχειρηματικά συμφέροντα συγκρούονται με την οργανωτική ικανότητα λαών που εδώ και αιώνες έχουν μάθει να ζουν σε κοινότητες. Η κατάληξη αυτής της σύγκρουσης δεν είναι πάντα υπέρ των επιχειρηματικών συμφερόντων. Και οι τεποστέκοι, συνεχίζουν να βρίσκονται στα οδοφράγματα. Τώρα ζητούν την παραίτηση του κυβερνήτη και αγωνίζονται για την επιστροφή των 160 εκταρίων γης που βρίσκονται στα χέρια της KS. Όπως λένε άλλωστε, η όρεξη έρχεται τρώγοντας.

Claudio Albertani, καλοκαίρι 1996

Συνθήματα στο δημαρχείο του Teroztlan: "Σεβασμός στην αυτονομία των δήμων!", "Όχι στο γήπεδο του γκόλφ!", "Εξέτα τα πολιτικά κόμματα!"

M.A. JAMAL

Μάρτυρας υπεράσπισης κρίνεται "αναξιόπιστη"

Την Παρασκευή 1 Νοέμβρη, βγήκε η απόφαση σχετικά με το αν θα ενσωματωνόταν η μαρτυρία της Veronica Jones, που δόθηκε στις 1 Οκτώβρη, στη δικογραφία της περσινής έφεσης του Mumia Abu Jamal, γεγονός σημαντικό για την εξέλιξη της έφεσης που εκκρεμεί προς το Ανώτατο Δικαστήριο της Πενσυλβάνια.

Η Jones είχε καταθέσει στην αρχική δίκη του Jamal, το 1982 και η κατάθεση της είχε βοηθήσει στην καταδίκη του σε θάνατο. Στη νέα της κατάθεση είπε πως απέκρυψε τότε στοιχεία που θα βοηθούσαν στην υπεράσπιση του, επειδή απειλήθηκε από την αστυνομία με 15 χρόνια φυλάκιση για αδικήματα άσχετα με την υπόθεση. Συγκεκριμένα, απέκρυψε πως είδε δύο άτομα να διαφεύγουν από τον τόπο του φόνου του αστυνομικού Faulkner. Ο ίδιος ο Jamal ήταν βαριά τραυματισμένος και δεν μπορούσε να μετακινηθεί.

Ο δικαστής Sabo απέρριψε το αίτημα, κρίνοντας την μαρτυρία της "αναξιόπιστη". Πρόσθεσε, επίσης, ότι ακόμα κι αν η ιστορία της ήταν αληθινή, δεν θα ήταν τόσο σημαντική ώστε να δικαιολογεί μια νέα δίκη. Η στάση όμως, του ίδιου στο δικαστήριο, όταν η Jones κατέθεσε, δείχνει πως δεν πίστευε κάτι τέτοιο, αφού την απείλησε με κατηγορία ψευδορκίας και διέταξε τη σύλληψή της για ακάλυπτη επιταγή σε άλλη πολιτεία.

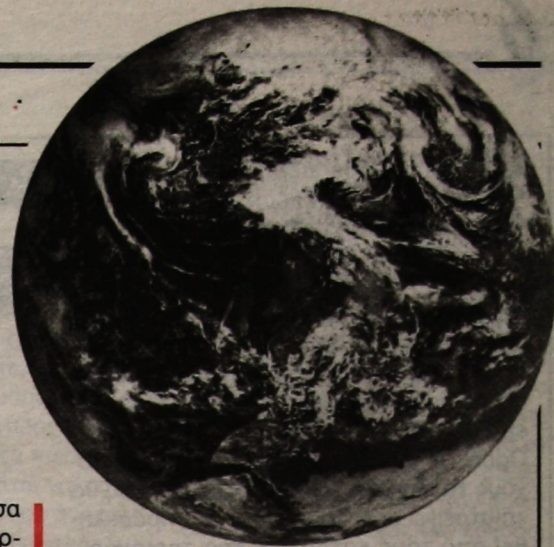
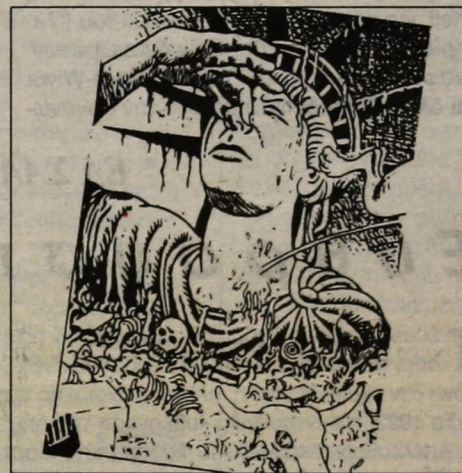
Η απόφαση δεν προκάλεσε έκπληξη, καθώς ο δικαστής Sabo δεν είναι ένας τυχαίος δικαστής. Είναι ο κάτοχος του ρεκόρ καταδικών σε θάνατο (τριαταδύο συνολικά -μόνο δύο λευκών), αν και έχει δικάσει λιγότερες υποθέσεις φόνου από άλλους συναδέλφους του. Του καταλογίζουν πως

είναι πάντα προκατειλημμένος ενάντια στην υπεράσπιση. Το 1983, μια έρευνα στους νομικούς κύκλους της Φιλαδέλφειας έδειξε πως πάνω από το ένα τρίτο των δικηγόρων που συμμετείχαν, θεωρούσαν τον Sabo ακατάλληλο για δικαστή, ενώ μια άλλη έρευνα του 1992 που είχε ως αντικείμενο της 35 από τις δίκες του Sabo, αποφάνθηκε ότι "με τα σχόλια, τον τρόπο που χειριζόταν τη διαδικασία και τις οδηγίες του προς τους ενόρκους, (ο Sabo) έδειχνε ευνοια προς τους κατηγορούμενους". Η στάση του εξηγείται από το γεγονός ότι διέτελεσε βοηθός Σερίφη στη Φιλαδέλφεια για 16 χρόνια, πριν γίνει δικαστής και είναι ισόβιο μέλος της οργάνωσης αστυνομικών FOP, που διεξάγει εκστρατεία για την εκτέλεση του Jamal.

Ο Sabo ήταν δικαστής στην πρώτη δίκη του Jamal, το 1982 και με τις ενέργειες του είχε συμβάλει σημαντικά στην καταδίκη του. Καταρχήν όρισε το ασημαντό ποσό των 150 δολαρίων για έρευνα της υπεράσπισης σχετικά με την υπόθεση, τη στιγμή που μόνο οι μάρτυρες ήταν 125! Η πολιτεία της Φιλαδέλφειας εγκρίνει κατά μέσο όρο 6500 δολάρια για κάθε υπόθεση όπου ο κατηγορούμενος είναι φτωχός, ενώ σε άλλες πολιτείες το αντίστοιχο ποσό είναι πολλαπλάσιο. Κατά τη δίκη, δεν επέτρεψε στην υπεράσπιση να εξετάσει τον κύριο μάρτυρα κατηγορίας, παρά το γεγονός ότι η αρχική του κατάθεση αθώωνε τον Jamal, και απέκρυψε το γεγονός ότι βρισκόταν ελεύθερος με αναστολή, κάτι που τον καθιστούσε ευάλωτο σε πιέσεις από την αστυνομία. Επίσης, διέγραψε από τα πρακτικά, μέρος της κατάθεσης της Jones που έλεγε ότι της είχαν προσφέρει ανταλ-

λάγματα από την αστυνομία, για να πει όσα είπε. Ακόμα, δεν ενημέρωσε τους ενόρκους για το βάρος που έχουν οι μαρτυρίες για το χαρακτήρα του κατηγορούμενου στην αποφυγή της καταδίκης σε θάνατο, ενώ άφησε τον κατήγορο να χρησιμοποιεί σαν επιχείρημα για την καταδίκη του Jamal, τη συμμετοχή του στο κόμμα των Μαύρων Πανθήρων, και να ισχυρίζεται πως η κοινή γνώμη της πολιτείας "απαιτεί" την καταδίκη του σε θάνατο.

Ο ίδιος δικαστής εκδίκασε και την έφεση του Jamal, το 1995, όπου έκρινε όλους τους μάρτυρες κατηγορίας αξιόπιστους και όλους τους μάρτυρες υπεράσπισης αναξιόπιστους. Η υπεράσπιση έχει επανειλημμένα ζητήσει την εξαίρεση του Sabo από την υπόθεση, ο ίδιος όμως αρνείται πεισματικά, όπως αρνείται να παραιτηθεί και από τις εφέσεις 21 από τις θανατικές καταδικές του, που εκκρεμούν, παρά τις αιτήσεις εξαίρεσης του.

Συνθήκη της Χεβρώνας: Οργανώνοντας το Απαρτχάιντ

Όταν ο Αραφάτ διακήρυττε στα μέσα Οκτώβρη ότι το Ισραήλ προσπαθεί να επιβάλλει ρατσιστικό πρόγραμμα στη Χεβρώνα, έλεγε την αλήθεια. Αυτό όμως που έχασε να αναφέρει ήταν ότι ο ίδιος είχε υπογράψει (μετά από μερικές μικρές, εκρήξεις οργής) τα σχέδια για μεταφορά στρατευμάτων από τη Χεβρώνα.

Στο πρόγραμμα διαίρεσης της Χεβρώνας φαίνονται ξεκάθαρα πολλά αρνητικά σημεία. Ο διαχωρισμός αρμοδιοτήτων ανάμεσα στο Ισραήλ και τις Παλαιστινιακές αρχές δεν είναι εδαφικός όπως προηγουμένως ότι θα είναι. Η κυριαρχία παραμένει στα χέρια του Ισραήλ, ενώ η διατήρηση της τάξης και της καταπίεσης του Παλαιστινιακού πληθυσμού επιβάλλονται από τον Αραφάτ και τις αστυνομικές του δυνάμεις.

Στη Χεβρώνα το μίσος και η τρομοκρατία των σιωνιστών εκφράζονται με την πιο σκληρή μορφή τους, σε σχέση με τις άλλες πόλεις. Έχει γίνει στόχος κάθε Ισραηλινής κυβέρνησης η καταστροφή της Παλαιστινιακής Χεβρώνας που θεωρείται εστιακό σημείο της Παλαιστινιακής εθνικής συνείδησης. Ο εβραϊκός εθνικισμός, η απαλλοτρίωση της γης, η διαίρεση της πόλης σε απομονωμένα τμήματα, η παρεμπόδιση της ανάπτυξης και ο διαχωρισμός του κέντρου από την περιφέρεια, μετέτρεψαν τη Χεβρώνα σε ένα σύνολο από ξεκομμένες γειτονιές. Οι δοσοληψίες που παρουσιάστηκαν ως "Συνθήκη Ειρήνης", θα κόψουν τη πόλη στα δύο μετατρέποντάς την σε "απροσπέραστο νησί" για τους Παλαιστίνιους. Η πολιτική των Ισραηλινών για απο-αστικοποίηση της Χεβρώνας είναι στην ουσία μια διαδικασία αποξένωσης των Παλαιστίνιων από την πατρίδα τους, μέσα από την Παλαιστινιακή συνεργασία.

Η αποστρατικοποίηση της Χεβρώνας δεν είναι "ιστορικός συμβιβασμός" ανάμεσα στους σιωνιστές και τους Παλαιστίνιους. Αντίθετα είναι μια νίκη των αποικιοκρατικών σιωνιστικών δυνάμεων. Ιστορικός συμβιβασμός μπορεί να θεωρηθεί μόνο μια συμφωνία που θα εγγυάται την ισότητα ανάμεσα στους Παλαιστίνιους και τους Εβραίους. Ένα πρώτο βήμα προς αυτή τη κατεύθυνση θα είναι η πλήρης αποχώρηση των εποίκων, του στρατού και της Shabak (Ισραηλινή μυστική αστυνομία) από τη Χεβρώνα και όλες τις κατειλημμένες από το 1967 περιοχές, συμπεριλαμβανομένης της Ανατολικής Ιερουσαλήμ.

Αλλά αυτό είναι μόνο το πρώτο βήμα. Η συνέχεια θα πρέπει να είναι ο τερματισμός του καθεστώτος της καταπίεσης και η ακύρωση των ρατσιστικών "νόμων του Απαρτχάιντ" για γη και μετανάστευση.

Όχι στη διαίρεση της Χεβρώνας

Αποχώρηση των εποίκων και του στρατού. Επιστροφή της Χεβρώνας στους Παλαιστίνιους κατοίκους της

Επιτροπή Αλληλεγγύης στη Χεβρώνα (HSC)
e-mail: freedom@netvision.net.il

Η HSC είναι μια ομάδα αποτελούμενη από Ισραηλινούς, Παλαιστίνιους και ξένους ακτιβιστές, οργανωμένη στην Ιερουσαλήμ και δραστηριοποιείται ενάντια στη συνεχιζόμενη καταπίεση του Παλαιστινιακού πληθυσμού της Χεβρώνας.

ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Δύο υποψήφιοι, ο εξής ένας

Είναι εντυπωσιακό το πλήθος των ζητημάτων που δεν συζητήθηκαν στις τελευταίες αμερικάνικες εκλογές. Ο λόγος είναι πολύ απλός. Αν εξαιρέσουμε τις εκτρώσεις, την ενεργητική δράση και τα ίσα δικαιώματα για τις λεσβίες και τους ομοφυλόφιλους, ο Μπιλ Κλίντον και ο Μπομπ Ντόουλ συμφωνούν στα περισσότερα σημαντικά θέματα που αφορούν την αμερικάνικη κοινωνία.

Συμφωνούν ότι οι δαπάνες του Πενταγώνου πρέπει να παραμείνουν στα επίπεδα της εποχής του ψυχρού πολέμου.

Συμφωνούν ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες πρέπει να ξεδεύουν στον στρατιωτικό τομέα περισσότερα από τα δέκα μεγαλύτερες παγκόσμια στρατιωτικές δυνάμεις.

Συμφωνούν ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες πρέπει να παραμείνουν ένα πυρηνικό οπλοστάσιο 8.000 πολεμικών κεφαλών.

Συμφωνούν ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες πρέπει να είναι προετοιμασμένες να πολεμούν δύο χρόνια ταυτόχρονα.

Συμφωνούν ότι η CIA είναι ένας νόμιμος θεσμός που πρέπει να συνεχίσει να υπάρχει σαν ο ιδιωτικός στρατός του Προέδρου, να χρηματοδοτεί και να εκπαιδεύει βασανιστές και δολοφόνους

Συμφωνούν πως ο Πρόεδρος πρέπει να ασκεί το αντισυνταγματικό του δικαίωμα να κηρύσσει πόλεμο.

Συμφωνούν πως δεν υπάρχει τίποτα το δυσάρεστο στην οικονομία όπου το πλούσιότερο 1% του πληθυσμού αποθησαυρίζει το 30% του εθνικού πλούτου και όπου το 10% αποθησαυρίζει τα 2/3 του εθνικού πλούτου.

Συμφωνούν πως η Επιτροπή Ομοσπονδιακού αποθέματος πρέπει να συνεχίζει να υπαγορεύει την οικονομική πολιτική και όχι οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι.

Συμφωνούν πως δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα με τον κατώτατο μισθό που ισοδυναμεί με τον αντίστοιχο του 1956.

Συμφωνούν πως ο ισοσκελισμός

του προϋπολογισμού είναι ύψιστης σπουδαιότητας, ακόμη κι αν οδηγήσει αναπόφευκτα σε ύφεση.

Συμφωνούν πως η NAFTA είναι μια επιτυχία ακόμη κι αν κόστισε την απώλεια 250.000 με 400.000 θέσεων εργασίας.

Συμφωνούν πως η εποχή των μεγάλων κυβερνήσεων έχει λήξει.

Συμφωνούν πως οι φτωχοί ευθύνονται για την κατάσταση του και πως αυτοί που ευημερούσαν δεν δικαιούνται καμία εγγύηση από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση μετά από πέντε χρόνια.

Συμφωνούν πως οι άνθρωποι δεν δικαιούνται το βασικό αγαθό της εξασφαλισμένης στέγασης.

Συμφωνούν πως οι Ην. Πολιτείες δεν πρέπει να διαθέτουν εθνικό σύστημα υγείας που να στηρίζεται από την κυβέρνηση.

Συμφωνούν πως οι φτωχοί ευθύνονται για την κατάσταση του και πως αυτοί που ευημερούσαν δεν δικαιούνται καμία εγγύηση από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση μετά από πέντε χρόνια.

Συμφωνούν πως οι Ην. Πολιτείες δεν πρέπει να διαθέτουν εθνικό σύστημα υγείας που να στηρίζεται από την κυβέρνηση.

Συμφωνούν πως η θανατική ποινή είναι καλό πράγμα.

Συμφωνούν πως η ύπαρξη 1,6 εκατομμυρίων αμερικανών φυλακισμένων δεν είναι καθόλου ανησυχητικό γεγονός.

Συμφωνούν πως τα δικαιώματα των πολιτών πρέπει να περικοπούν στο Ιντερνέτ, όπως και οπουδήποτε αλλού.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως οι προεκλογικές συζητήσεις υπήρξαν εξαιρετικά βαρετές και η προεκλογική εκστρατεία φοβερά ανούσια.

Έτσι ο Κλίντον προσέφερε κοινοτοπίες. Ο Ντόουλ προσώπικες επιθέσεις. Αυτό συμβαίνει όταν παρακολουθείς έναν Ρεπουμπλικάνο εναντίον ενός Ρεπουμπλικάνου.

... και ολίγον παρασκήνιο

Ο συγγραφέας M. Moore έστειλε μια σειρά από επιταγές στις επιτροπές στήριξης των προεδρικών υποψηφίων, προκειμένου να δοκιμάσει την πολιτική τους συνέπεια και "τιμιότητα". Έτσι ο Πάτ Μπιουκάναν, μέγας πολέμιος των εκτρώσεων, δέχτηκε χωρίς ενδοιασμό μια επιταγή από την οργάνωση "Υπερασπιστές των εκτρώσεων για τον Μπιουκάναν", ενώ η επιτροπή επανεκλογής του Κλίντον εισέπραξε εισφορά της "Ένωσης Καλλιεργητών Μαριχουάνας". Αντίθετα, ο Μπομπ Ντόουλ αρνήθηκε εισφορά από τους "Λάτρεις του Σατανά για τον Ντόουλ", και ο Ρος Περό αρνήθηκε επιταγή των "Παιδεραστών για τον Φιλελευθερισμό".

πηγή: Internazionale, Ρώμη

πηγή: Progressive magazine

ΝΙΓΗΡΙΑ

Η Shell ξαναχτυπά...

Το "ειρηνευτικό πρόγραμμα του Ogoni" ανοίγει το δρόμο για την επιστροφή της SHELL

θείας τη νιγηριανή κυβέρνηση για να διεξάγει επιχειρήσεις στο Ogoni (το παραδέχτηκε ο συνταγματάρχης Paul Okuntims, πρώην αρχηγός της ISTF, σε αρκετές περιπτώσεις, στους Dr Owens-Wiwa, Nick Ashton Jones, Oronto Douglas και σε ένα ρεπόρτερ των London Sunday Times, αν και πρέπει να σημειωθεί ότι αργότερα άλλαξε τα όσα είπε στο δημοσιογράφο).

• Η Shell πρόσφερε λογιστική υποστήριξη στις ένοπλες μονάδες της νιγηριανής αστυνομίας και στρατού που σκότωσαν διαδηλωτές ενάντια στην εταιρεία (ένορκη κατάθεση στον Dr Owens-Wiwa, της Environmental Rights Action (Νιγηρίας), και άρθρο στη Village Voice, 23 Γενάρη 1996).

• Βασικοί μάρτυρες κατηγορίας στη δίκη του Ken Saro-Wiwa υπέγραψαν ένορκες καταθέσεις, όπου παραδέχονται ότι δωροδοκήθηκαν από τη νιγηριανή χούντα και τη Shell, για να καταθέσουν εναντίον του ("Νιγηρία, καταπάτηση βασικών δικαιωμάτων: Αναφορά για τη δίκη του Ken Saro-Wiwa και άλλων" δημοσιεύτηκε από την οργάνω-

ση Article 19, σε συνεργασία με την Επιτροπή Δικηγόρων για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα της Αγγλίας & Ουαλίας και τη Νομική Εταιρεία της Αγγλίας & Ουαλίας, Michael Birnbaum, Q.C. Appendix 10, Ιούνης 1995).

• Ο Brian Anderson, επικεφαλής της Shell Νιγηρίας, παραδέχτηκε ότι υπάρχει μια "μαύρη τρύπα διαφθοράς", στις δραστηριότητες της Shell (Sunday Times, 17 Δεκέμβρη 1995).

• Η Shell παραμένει η μόνη μεγάλη πηγή εσόδων του βάρβαρου καθεστώτος της Νιγηρίας.

Την Πέμπτη 17 Οκτώβρη, η Nigerian Guardian ανέφερε πως η Shell έχει οργανώσει ένα "Σχέδιο Επανεισόδου στο Ogoni", ύψους 39 εκατομμυρίων δολαρίων. Η Shell διέψευσε την πληροφορία, τονίζοντας ξανά ότι θα επιστρέψει μόνο μετά από πρόσκληση της τοπικής κοινότητας -κάτι που φαίνεται αποφασισμένη τώρα να εξασφαλίσει.

ΕΛ ΣΑΛΒΑΔΟΡ

Εύθραυστη ειρήνη

Τέσσερα χρόνια έχουν περάσει από το τέλος του δωδεκάχρονου εμφύλιου στο Ελ Σαλβαδόρ, που στοίχισε τη ζωή σε 70.000 ανθρώπους, οι παραστρατιωτικές ομάδες, όμως, όχι μόνο δεν έχουν διαλυθεί, αλλά εντείνουν τις τρομοκρατικές δραστηριότητές τους.

Το 1992, η συντηρητική κυβέρνηση της Δημοκρατικής Εθνικιστικής Συμμαχίας (ARENA) και το Απελευθερωτικό Μέτωπο Φαραμπούτο Μαρτί (FMLN) υπέγραψαν, με τη διαμεσολάβηση του ΟΗΕ, ειρηνευτική συμφωνία που προέβλεπε μείωση των στρατιωτικών δυνάμεων, δίωξη των πιο διαβόητων εγκληματιών του εμφυλίου, διάλυση των παλιών σωμάτων ασφαλείας, αφοπλισμό του FMLN και μετατροπή του σε νόμιμο πολιτικό κόμμα. Στις προεδρικές εκλογές του 1994, νίκησε ο υποψήφιος της ARENA, Armando Calderon Sol.

Η πολιτική ηρεμία, όμως, δεν επανήλθε. Πηγές αναφέρουν ότι αυτή τη στιγμή υπάρχουν στη χώρα τουλάχιστον έξι μεγάλες οπλισμένες ομάδες με δικό τους δίκτυο πληροφοριών, που ελέγχονται από διαφορετικούς αρχηγούς, οι περισσότεροι από τους οποίους ανήκουν στο χώρο της ακροδεξιάς. Οι οργανώσεις αυτές κάνουν αισθητή την παρουσία τους με ενέργειες όπως η απαγωγή του γιου του Saul Suster, στενού φίλου του πρώην προέδρου Alfredo Christiani. Οι δύο πολιτικοί είναι από τους μετριοπαθείς ηγέτες της ARENA, και θεωρούνται προδότες από τους ακροδεξιούς, εξαπτίας της συμφωνίας με το FMLN.

Υπάρχει ένα διάχυτο κλίμα ανασφάλειας σε όλα τα κοινωνικά στρώματα. Κάποιες πλούσιες οικογένειες έχουν στείλει τα παιδιά τους στο εξωτερικό, από φόβο για πιθανή απαγωγή, υποψήφιοι σε εκλογές αποσύρουν την υποψηφιότητά τους, ενώ εκατοντάδες άνθρωποι εγκαταλείπουν περιοχές που ελέγχονται από τις παραστρατιωτικές ομάδες.

Πολλές ελπίδες για την οριστική ειρήνευση στο Ελ Σαλβαδόρ, είχαν βασιστεί στο σχηματισμό της Εθνικής Πολιτικής Αστυνομίας, που θα αντικαθιστούσε τις παλιές δυνάμεις ασφαλείας, που ευθύνονταν για κρατική τρομοκρατία. Αυτή, όμως, όχι μόνο απέτυχε να εξουδετερώσει τις παραστρατιωτικές οργανώσεις, αλλά εμφανίζεται και έντονα σημάδια διαφθοράς, καθώς πολλοί ανώτεροι αξιωματικοί της σχετίζονται με το οργανωμένο έγκλημα.

Ο Γ.Γ του ΟΗΕ, Μπούτρος Γκάλι, δήλωσε τον Αύγουστο στο Συμβούλιο Ασφάλειας πως υπάρχουν "αυξανόμενες ενδείξεις" ότι η αστυνομία εξελίσσεται σε "όργανο αυταρχισμού που δίνει λόγο στο δημόσιο". Επιτροπή, ορισμένη από τον ΟΗΕ, παρατηρούσε ήδη το 1994, πως υπάρχουν πολλές ένοπλες πολιτικές οργανώσεις, που δε θα μπορούσαν να διατηρηθούν "χωρίς την υποστήριξη ανώτερων στελεχών των δυνάμεων ασφαλείας".

Η κυβέρνηση δείχνει απρόθυμη να δραστηριοποιηθεί, ο ΟΗΕ έχει αποσύρει τις εκατοντάδες των παρατηρητών που είχε στο Ελ Σαλβαδόρ για την επιτήρηση της εφαρμογής της συμφωνίας, ενώ οι ΕΠΑ, που έπαιξαν άλλοτε κυρίαρχο ρόλο στην τοπική πολιτική σκηνή (κατά τη διάρκεια του εμφυλίου, ενίσχυσαν την κυβέρνηση με 4 δις δολάρια), δεν έχουν καν πρεσβευτή στη χώρα από τον Ιούλη. Όλα αυτά αφήνουν ανοιχτό το δρόμο για τις ακροδεξιές παραστρατιωτικές ομάδες.

Πιο επικίνδυνη από αυτές, φαίνεται να είναι αυτή που διοικεί ο Hector Antonio Regalado. Ο Regalado, μαζί με τον ιδρυτή της ARENA Roberto d' Aubuisson, φαίνεται πως δημιούργησε τα ακροδεξιά τάγματα θανάτου, που έδρασαν κατά τη διάρκεια του εμφυλίου. Ήταν, επίσης, κύριος ύποπτος για τη δολοφονία του αρχιεπίσκοπου Ρομέρο, το 1980, αλλά επωφεληθήκε από την αμνηστία που δόθηκε με την υπογραφή της ειρήνης.

Ο Regalado έχει στενές διασυνδέσεις με το στρατό, η οργάνωση του, μάλιστα, διοικείται από δύο απόστρατους στρατηγούς και ένα συνταγματάρχη εν ενεργεία.

Σύμφωνα με τον Leonel Gomez, που ερευνάει κάποιες από τις πιο διαβόητες δολοφονίες κατά τον εμφύλιο, μέρος της ευθύνης για την ύπαρξη αυτών των ομάδων πέφτει στον ΟΗΕ, καθώς μια επιτροπή του, που βάση της ειρηνευτικής συμφωνίας, ερευνούσε τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατά την περίοδο 1980-92, απέκρυψε τα ονόματα των περισσότερων συμμετεχόντων στα τάγματα θανάτου, ο Gomez εκτιμά ότι αυτή η ενέργεια θεωρήθηκε από τους ακροδεξιούς ως κίνηση προστασίας τους από την Ουάσινγκτον, που τους ενθαρρύνει να συνεχίσουν.

Τι μπορείτε να κάνετε

1. Δράση. Το Project Underground καλεί όλους τους υποστηρικτές των Ogoni να οργανώσουν διαδηλώσεις ή ενέργειες στους κατάλληλους στόχους -όπως γραφεία και πρατήρια της Shell- την Παρασκευή 8 Νοέμβρη (σημ. "Αλφα": Δυστυχώς δε λάβαμε το κάλεσμα εγκαίρως για δημοσίευση στο προηγούμενο φύλλο). Να είστε δημιουργικοί και να δράσετε σε συνεργασία -υπάρχουν πολλές ομάδες που ενδιαφέρονται για αυτό το ζήτημα.

2. Στείλτε φαξ στον πρόεδρο της Shell Cor Herkstroter

Απαιτείστε τουλάχιστον να:

A. Αποσυρθεί η Shell και να μην επιστρέψει, από όλες τις περιοχές της Νιγηρίας, και ειδικά το Ogoni, που βρίσκονται κάτω από στρατιωτικό έλεγχο.

B. Σταματήσει η Shell την τακτική του "διαίρει και βασίλευε", και να αναγνωρίσει το MOSOP ως τη μόνη ομάδα που εκπροσωπεί το λαό του Ogoni

Mr Cor Herkstroter, Chairman, The Royal Dutch Company, The Netherlands, 713-241-4044, Fax 31-70-377-2616

3. Στείλτε φαξ σε αρμόδιους της κυβέρνησης

Παρακαλούμε, ενημερώστε μας για τις ενέργειές σας.

Steve Kretzmann or Danny Kennedy

Project Underground

e-mail: project_underground@moles.org

510/705-8981

www.moles.org

Project Underground

• για την αποκάλυψη των περιβαλλοντικών καταστροφών και των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τις πολυεθνικές

• για την υποστήριξη των κοινοτήτων ενάντια στις εταιρείες εξόρυξης και πετρελαίου

Στις 10 Μαρτίου καταλήφθηκε το παλιό "Cine Principe" στη Βαρκελώνη με σκοπό να λειτουργήσει ως κοινωνικό κέντρο. Από τις αρχές Αυγούστου απειλούνταν με έξωση και κατά τη διάρκεια του Σεπτεμβρίου έγιναν πολλές ενέργειες εναντίον του.

Βίαιο τέλος σε κατειλημμένο σινεμά στη Βαρκελώνη

Την περασμένη βδομάδα μετά από τριώρη βίαιη αντιπαράθεση δόθηκε τέλος στο κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο.

"Εδώ και μια βδομάδα ζούμε σε μια κατάσταση συναγερμού. Αφήσαμε τα οδοφράγματα και τη δυναμική του δρόμου, σαν ένδειξη καλής πίστης και ανοίξαμε τις γραμμές επικοινωνίας με τους ιδιοκτήτες και τα διάφορα ιδρύματα. Στείλαμε το μήνυμά μας σ' ολόκληρη τη πόλη, για να βρεθεί μια λύση που θα απέτρεπε την καταστολή. Τελικά ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Κανένα.

Σήμερα Δευτέρα στις 5.45 το πρωί, 200 αστυνομικοί των ειδικών δυνάμεων καταστολής, άρρισαν να βγάλουν τους καταληψίες από το κτίριο ρίχνοντας πλαστικές σφαίρες από το δρόμο και τα γύρω κτίρια, τρομοκρατώντας τη γειτονία καθ' όλη τη διάρκεια της επιχείρησης. Κόσμος που ήταν μαζεμένος στο δρόμο (ανάμεσα τους και δημοσιογράφοι), περικυκλώθηκαν με σκοπό να μην υπάρχουν μάρτυρες. Ο απολογισμός ύστερα από 3 ώρες: ήταν 48 συλλήψεις και 25 τραυματίες. Αυτή είναι η γλώσσα της εξουσίας", αναφέρουν σε ανακοίνωσή τους οι καταληψίες.

Την επόμενη μέρα οι συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι αφού τους απαγγέλθηκαν κατηγορίες. Την ίδια νύχτα οργανώθηκε συγκέντρωση που κατέληξε σε πολύ περισσότερες συλλήψεις από την προηγούμενη. Καινούργιες κατηγορίες ακολούθησαν, πριν οι σύντροφοι αφεθούν ελεύθεροι.

πηγές: El Acratador-Freedom Press

Σχει περάσει περίπου ένας χρόνος από την εκτέλεση του Ken Saro-Wiwa και οχτώ συντρόφων του, και η κατάσταση στο Ogoni της Νιγηρίας πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Αν και η Royal Dutch/ Shell παραδέχτηκε ότι "έκανε λάθη", συνεργάζεται ακόμα δραστήρια με το στρατιωτικό καθεστώς της Νιγηρίας, με σκοπό να καταπνίξει την αντίσταση και να επαναλάβει τις δραστηριότητες της στο Ogoni. Σε μια ανακοίνωση προς τους μετόχους το Μάη, η εταιρεία σημείωνε πως θα επιστρέψει στο Ogoni μόνο αν "προσκληθεί από τους κατοίκους της περιοχής". Φαίνεται τώρα, πως με τη χρήση εκφοβισμού και τρομοκρατίας, η Shell βρίσκεται κοντά στην εξασφάλιση αυτής της "πρόσκλησης".

Σύμφωνα με το MOSOP (κίνημα για την Επιβίωση του Λαού του Ogoni), στις 12 Σεπτέμβρη έγινε μια συνάντηση με συμμετοχή εκπροσώπων της Shell, της Δύναμης Εσωτερικής Ασφάλειας της Πολιτείας Rivers (ISTF) και μελών της κοινότητας του Ogoni (το MOSOP δεν αντιπροσωπεύεται). Σ' αυτή τη συνάντηση, σύμφωνα με πληροφορίες, συντάχθηκε ένα υπόμνημα που "προσκαλεί" τη Shell να επιστρέψει στο Ogoni. Ο συντονισμός των προσπαθειών του κράτους και των εκπροσώπων της εταιρείας καθορίζεται από μια σειρά συμφωνιών με τίτλο "Ειρηνευτικό Πρόγραμμα για το Λαό του Ogoni".

Πριν δύο εβδομάδες, στρατιώτες της ISTF πλησίασαν δύο εξεχόντες ηγέτες των Ogoni. Τους παρουσίασαν ένα υπόμνημα και τους ζήτησαν να το υπογράψουν. Ο πρώτος αρχηγός, που δεν ήξερε να διαβάει, ζήτησε την παρουσία ενός εγγράμματου ομόφυλου του, ώστε να ξέρει τι θα υπογράψει. Οι στρατιώτες της ISTF αρνήθηκαν, απαίτησαν να το υπογράψει, κι απείλησαν με αντίποινα σε περίπτωση άρνησης του. Ο δεύτερος αρχηγός, τον οποίο σταμάτησαν στο δρόμο, ζήτησε να πάει σπίτι του για να πάρει τα γυαλιά του. Ξανά οι στρατιώτες αρνήθηκαν και τον ανάγκασαν να υπογράψει.

Την Παρασκευή 18 Οκτώβρη, μερικές δεκάδες Ogoni μαζεύτηκαν για να θρηνήσουν για το θάνατο ενός δικού τους (από φυσικά αίτια). Η κηδεία διακόπηκε σχεδόν αμέσως από το συνταγματάρχη Obi Umahi, διοικητή του ISTF. Ο Umahi πληροφορήσε τους Ogoni πως όλες οι δημόσιες συναθροίσεις απαγορεύονταν στο εξής μέχρι τις 10 Νοέμβρη, επέτειο της εκτέλεσης του Saro-Wiwa. Ο Umahi, που οργανώνει συγκεντρώσεις σε χωριά σε όλη την επικράτεια του Ogoni, προειδοποιεί τον κόσμο πως κάθε συγκέντρωση, που θα παραβιάζει τη διαταγή του, θα διαλύεται από τους στρατιώτες, που έχουν εντολή να "πυροβολούν στο ψαχνό".

Ο νιγηριανός στρατός αναβαθμίζει την παρουσία του στο Ogoni. Την Τετάρτη 23 Οκτώβρη, δύο ακόμα φορτηγά με ενισχύσεις κατέφθασαν στην περιοχή. Παράλληλα ακτιβιστές αναφέρουν ότι βρίσκονται εκεί και πολλοί στρατιωτικοί με πολιτικά -όλοι προσπαθώντας να μάθουν για πιθανές δραστηριότητες σχετικές με την επέτειο των εκτελέσεων.

Τις επόμενες εβδομάδες, θα πραγματοποιηθεί μια έντονη εκστρατεία δημοσίων σχέσεων από τη Shell και τη στρατιωτική κυβέρνηση της Νιγηρίας. Είναι σημαντικό να υπενθυμίζουν οι υποστηρικτές των Ogoni τα πραγματικά γεγονότα μέχρι σήμερα:

• Η Shell παραδέχτηκε πως προμήθευε με όπλα το Νιγηριανό στρατιωτικό καθε-

στώς (London Observer, 28 Γενάρη 1996,

άρθρο με τίτλο

"Η Shell πα-

ραδέχεται

πως προ-

μηθεύει

όπλα τη

νιγηρια-

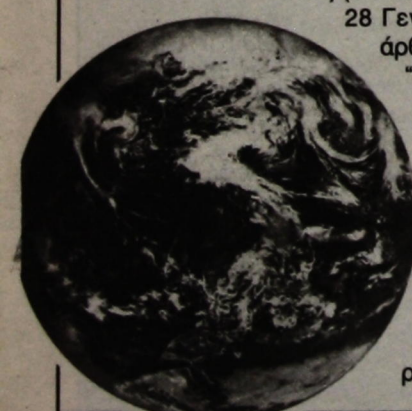
νή αστυ-

νομία)

• Η

Shell πλή-

ρωσε απευ-

“Θα συνεχίσει άραγε η Ουγγαρία την πορεία της προς τον Σοσιαλισμό ή θα επιτρέψει τις δυνάμεις της αντίδρασης να κερδίσουν την υπεροχή και να αποκαταστήσουν μια τάξη πραγμάτων που θα έφερνε το έθνος πίσω μια ολόκληρη γενιά;”

ΠΡΑΒΔΑ, 4 Νοέμβρη 1956

“Δέκα εκατομμύρια αντεπαναστάτες σε ολόκληρη τη χώρα”, “Πρώην αριστοκράτες, γαιοκτήμονες, εργοστασιάρχες, καρδινάλιοι, στρατηγοί και άλλοι υποστηρικτές του

παλιού καπιταλιστικού καθεστώτος, μεταμφιεσμένοι σε εργάτες και αγρότες, κάνουν προπαγάνδα ενάντια στην πατριωτική κυβέρνηση κι ενάντια στους ρώσους φίλους μας”, “Ελάτε να δείτε την όμορφη πρωτεύουσά μας το μήνα της Σοβιετο-Ουγγρικής φιλίας”, “Ευτυχώς, βρέθηκαν στην χώρα εφτά τίμιοι άνθρωποι. Είναι όλοι στην κυβέρνηση”.

Συνθήματα από προχειροφτιαγμένες αφίσσες που κολλήθηκαν από εξεγερμένους στους δρόμους της ερειπωμένης Βουδαπέστης, μετά την επέμβαση των ρωσικών τεθωρακισμένων μεραρχιών.

σε ένα ψήφισμα που συγκέντρωνε και αποσπρήνιζε τα αιτήματα που πρόβαλαν τα συμβούλια ολόκληρης της χώρας. Τα κυριώτερα πολιτικά αιτήματα ήταν η αποχώρηση των ρωσικών στρα-

σμένοι ρώσοι στρατιώτες πίστευαν πως βρισκόταν στο Βερολίνο, πολεμώντας ενάντια σε φασιστικό κίνημα! Ταυτόχρονα με την επίθεση στη Βουδαπέστη, το “Ράδιο Μόσχα” ανακοίνωσε ότι “η αντεπανάσταση στην Ουγγαρία είχε συντριβεί”. Στην πραγματικότητα, οι μάχες θα συνεχίζονταν για 10 ακόμα μέρες. Σε όλο αυτό το διάστημα, συνεχίζονταν η διεύθυνση της παραγωγής από τα εργατικά συμβούλια. Η ένοπλη αντίσταση των εργατών σε πλατιά κλίμακα σταμάτησε το Σάββατο 10 Νοέμβρη, μολοντί στην ύπαιθρο οι σποραδικές αιψμαχίες συνεχίζονταν σε όλη τη διάρκεια του 1957. Μετά το τέλος της μαζικής ένοπλης αντίστασης, ακολούθησε ένα μεγάλο απεργιακό κύμα, που παρέλυσε την οικονομία της χώρας. Η αντίσταση πήρε τη μορφή του σαμποτάζ της παραγωγής. Τελικά, μετά από τις αποτυχημένες απόπειρες του Κ.Κ. να ελέγξει τα αυτόνομα εργατικά συμβούλια, που συνέχιζαν να οργανώνουν την αντίσταση, άρχισαν μαζικές εκκαθαρίσεις, φυλακίσεις, εξορίες και δολοφονίες αγωνιστών. Χιλιάδες άνθρωποι οδηγήθηκαν στη Σιβηρία.

Η Ουγγρική Επανάσταση δεν είχε ούτε το χρόνο ούτε τη δυνατότητα να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της οργάνωσης μιας επαναστατημένης κοινωνίας στην κατεύθυνση της δημιουργίας της επαναστατικής οργάνωσης της κοινωνίας. Στο μικρό πάντως διάστημα της ανάπτυξής της έφερε στην επιφάνεια τα πραγματικά πρόσωπα του σταλινισμού με τον αποκαλυπτικότερο τρόπο, ενώ συγχρόνως έθεσε μερικά από τα σημαντικά προβλήματα που έχει να αντιμετωπίσει η επαναστατική ανοικοδόμηση μιας ανθρώπινης κοινωνίας και έδωσε μερικά σπέρματα απαντήσεων σ’ αυτά.

Σήμερα, που οι έμποροι της Δύσης και τα εγόνια του Στάλιν έχουν και δημόσια αδελφωθεί, σήμερα που το τέλος της ιστορίας αποτελεί τον διακαή πόθο της κυριαρχίας, σήμερα λοιπόν η Δύση “αποκαλύπτει” ότι η Ουγγρική Επανάσταση ήταν έργο των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών. Θέλουν να μας πείσουν πως οι επαναστάσεις, είτε αποτυγχάνουν, είτε καταλήγουν σε ολοκληρωτισμό, είτε απλά ποτέ δεν υπήρξαν, αλλά απλώς ήταν συνωμοσίες πρακτόρων της Δύσης. Τους απαντάμε παραφράζοντας τους ούγγρους επαναστάτες: “Ευτυχώς βρέθηκαν στον πλανήτη μερικοί έξυπνοι άνθρωποι. Είναι όλοι τους μέλη της παγκόσμιας δικτατορίας του θεάματος”.

Η Ουγγρική Επανάσταση του 1956

Πρόσφατα δημοσιεύματα στον ευρωπαϊκό Τύπο αναφέρουν ότι πράκτορες της M-16 (της αγγλικής μυστικής υπηρεσίας) έδρασαν το 1956 στο πλευρό των εξεγερμένων ούγγρων και οργάνωσαν πολλά από τα γεγονότα της εξέγερσης. Σε μια Ευρώπη που μαστίζεται απ’ τις κοινωνικές ανισότητες και την απελπισία σε όλους τους τόνους, η αστυνομική αντίληψη της ιστορίας (και η παραίτηση/φόβος που τη συνοδεύει), είναι ένα από τα πολλά ιδεολογικά τεχνάσματα της εξουσίας, με τα οποία προσπαθεί να συγκρατήσει τους κοινωνικούς κλυδωνισμούς και ανταρσίες. Άλλωστε, και οι σταλινικοί γραφειοκράτες και οι συνοδοιπόροι τους στην Δύση πριν από 40 χρόνια μιλούσαν για “αντεπαναστάτες” και “φασιστικά στοιχεία”, όταν αναφέρονταν στους εξεγερμένους ούγγρους εργάτες και νεολαίους, ενώ ο αστικός τύπος της Δύσης χαρακτήριζε την ουγγρική επανάσταση ως μια “δημοκρατική-αντικομμουνιστική-φιλοδυτική εξέγερση”. Μέσα στον πραγματικά αντεστραμμένο κόσμο της ενοποιημένης και ενοποιητικής πληντικής κυριαρχίας, το ψέμμα είναι η μοναδική ερμηνεία της ιστορίας. Αποτελεί για την εξουσία την εγγύηση πως αυτή θα αποτελέσει τον κύριο των αναμνήσεων και τον ανεξέλεγκτο διαμορφωτή των σχεδίων για το μέλλον. Η κυνικότητα και το τραγικό αναδύονται ως απόλυτες αλήθειες όταν διατρανώνεται σε όλα τα πεδία η απόλυτη κυριαρχία της αιώνιας και μοναδικής εξουσίας, η οποία πλέον έχει ένα πρόσωπο: η οικονομία είναι ο φορέας και η εγγύηση του πολιτισμού. Ταυτόχρονα, υιοθετεί όλες τις πρακτικές των παλιών μεθόδων κυριαρχίας. Κατά τη διάρκεια της Ουγγρικής Επανάστασης, όταν το Εθνικό Συμβούλιο των Ελευθέρων Συνδικάτων κυκλοφόρησε το ψήφισμά του με τα αιτήματα για εργατική διεύθυνση της παραγωγής και εκδομικισμό της χώρας, το Κρεμλίνο, με τα λόγια του υπουργού Εξωτερικών Σεπίλωφ, έδινε την εξής ερμηνεία στα γεγονότα: “Τα γεγονότα της Ουγγαρίας έχουν αποδείξει περίτρανα ότι ένα αντιδραστικό, αντεπαναστατικό μυστικό δίκτυο, πλήρως εξοπλισμένο και καλά εκπαιδευμένο για δυναμική δράση ενάντια στο λαϊκό σύστημα, έχει συγκροτηθεί με βοήθεια από το εξωτερικό... (αλλά) είναι φανερό ότι η Λαϊκή Ουγγαρία είχε, και έχει και τώρα, μερικές δυσκολίες και μερικά άλυτα προβλήματα. Έχουν γίνει σοβαρά λάθη στον οικονομικό τομέα...”.

Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η Ουγγρική Επανάσταση πήγαζε από την εξέγερση των ούγγρων εργατών ενάντια στις νόρμες εργασίας, ενάντια στη σκληρή-πληρωμένη με το κομμάτι-εργασία, ενάντια στις απάνθρωπες και άθλιες συνθήκες ζωής που επέβαλε η Σοβιετική Ένωση, που με τα πεντάχρονα πλάνα της απομυζούσε τις χώρες-δορυφόρους της σοβιετικής αυτοκρατορίας για την τροφοδότηση της υπερδιογκωμένης σοβιετικής πολεμικής βιομηχανίας.

Εκείνη την εποχή, ενώ στη Δύση η “κοινωνία της αφθονίας και της ευημερίας” αποτελούσε την απάντηση των κυρίαρχων στο εργατικό κίνημα και τις διεκδικήσεις του, στο ανατολικό μπλοκ ξεκινούσε η “αποσταλινόποίηση”. Ήταν μια προσπάθεια των σταλινικών γραφειοκρατειών ώστε να προσαρμοστούν στις συνθήκες της σύγχρονης παραγωγής, να απομειώσουν τα εργατικά κινήματα αμφισβήτησης που εμφανίζονταν στις χώρες-δορυφόρους της ΕΣΣΔ (Αν. Γερμανία, Πολωνία κ.α.) όπως και στην ίδια την ΕΣΣΔ και να πραγματοποιήσουν μια συνολική αναδιοργάνωση σε ιδεολογικό, πολιτικό και οικονομικό επίπεδο, δημιουργώντας όρους συναίνεσης/αποδοχής, αφού είχαν ήδη αρχίσει να εμφανίζονται τα πρώτα σημάδια κατάρρευσης.

Στην Ουγγαρία, ο “Κύκλος Πετέφι”, μια ομάδα από διανοούμενους και νεαρούς σπουδαστές που ασκούσε κριτική στη γραφειοκρατία του κομμουνιστικού κόμματος, γρήγορα έγινε ένας πόλος διαμαρτυρίας και διάδοσης απελευθερωτικών ιδεών που βρήκε μεγάλη απήχηση στους καταπιεσμένους. Η ομάδα αυτή κάλεσε σε μια μαζική διαδήλωση, στις 23 Οκτώβρη 1956, για την έκφραση της αλληλεγγύης προς τους “πολωνούς αδελφούς” που δικάζονταν για τα γεγονότα της εργατικής εξέγερσης που είχε γίνει τον περασμένο Ιούνιο στην Πολωνία, στο Πόζναν. Στη συγκέντρωση της 23ης Οκτώβρη, συμμετείχαν 100.000 άνθρωποι! Κατά τη διάρκεια της πορείας, ένας μεγάλος αριθμός διαδηλωτών, γκρέμισε, τραβώντας το με σχοινιά, το τεράστιο άγαλμα του Στάλιν που βρισκόταν στο Δημοτικό Πάρκο. Οι μπόστες όμως παρέμειναν στο βάθος... Στη συνέχεια, οι διαδηλωτές έστειλαν μια αντιπροσωπεία στο ραδιοφωνικό μέγαρο για να μεταδοθούν τα αιτήματά τους από το “Ραδιόφωνο του Λαού”. Μετά από μια ώρα, και αφού η αντιπροσωπεία δεν είχε βγει από το κτίριο, ο κόσμος προσπάθησε να μπει στο ραδιοφωνικό μέγαρο. Η Α.Β.Ο. (η μυστική αστυνομία της Ουγγαρίας) άνοιξε πυρ. Το πλήθος μάνιασε. Οι δυνάμεις της αστυνομίας γρήγορα συντρίφθηκαν από ένα ανθρώπινο ποτάμι που πλημμύρησε όλους τους δρόμους της Βουδαπέστης. Η Ουγγρική Επανάσταση του 1956 είχε αρχίσει.

Το πρωί της Τετάρτης 24 Οκτώβρη άρχισε ένα απεργιακό κύμα που κάλυψε γρήγορα όλα τα βιομηχανικά κέντρα της χώρας: Βουδαπέστη, Μίσκολκ, Γκυέρ, Σζόλονκ, Πετε, Μτεμπρέτσεν, κ.α. Άρχισαν να σχηματίζονται τα πρώτα συμβούλια: στα εργοστάσια, στα χαλυβουργεία, στους σταθμούς παραγωγής ενέργειας, στα ανθρακωρυχεία, στους σιδηροδρομικούς σταθμούς. Την ίδια στιγμή που το κρατικό “Ράδιο Βουδαπέστη” αναφερόταν σε “φασιστικά και αντιδραστικά” στοιχεία και καλούσε τους εργάτες να επιστρέψουν στη δουλειά τους, τα εργατικά συμβούλια αναλάμβαναν τη διεύθυνση της παραγωγής. Τα εργατικά συμβούλια εμφανίστηκαν σχεδόν παντού. Η εξέγερσή τους σε ολόκληρη τη χώρα έγινε μέ-

σα σε λίγες μόνο ώρες. Τα κοινά αιτήματα όλων των συμβουλίων ήταν: η κατάργηση της Α.Β.Ο., η πλήρης αποχώρηση των ρωσικών στρατευμάτων, η εργατική διεύθυνση των εργοστασίων και των βιομηχανιών, η δημιουργία ανεξάρτητων-αυτόνομων συνδικάτων, η ελευθερία δράσης όλων των πολιτικών κομμάτων και η παραχώρηση γενικής αμνηστίας στους εξεγερμένους. Παράλληλα, διαμορφώθηκαν διάφοροι κατάλογοι αιτημάτων, που περιελάμβαναν αιτήματα για αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, αλλά και αιτήματα για κοινοβουλευτική δημοκρατία, εκφράζοντας εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Νάγκυ, του διαφωνούντα με την πολιτική του Κομμουνιστικού Κόμματος κομμουνιστή προέδρου της Ουγγαρίας. Οι εργάτες δεν ήθελαν πια εκλογές όπου ο μοναδικός κατάλογος υποψηφίων υποβαλόταν από το Κ.Κ. και το αποτέλεσμα ήταν γνωστό εκ των προτέρων. Ήθελαν να καταργηθεί το μονοκομματικό σύστημα, ήθελαν ελευθερία Τύπου και πληροφόρησης, ήθελαν την ύπαρξη ελεύθερων οργανώσεων.

Για 12 ολόκληρα χρόνια είχε χρησιμοποιηθεί κάθε είδος προπαγάνδας για να γεμίσει τα μυαλά τους με τους μύθους και τα δόγματα του αλάθητου του κόμματος και του δικαίωμάτος του να κυβερνά στο όνομα της εργατικής τάξης. Κάθε “αιρετική” άποψη καταστέλλονταν και οι μαζικές εκκαθαρίσεις ήταν μόνιμο φαινόμενο. Στις συνθήκες που επικρατούσαν στην Ουγγαρία πριν την επανάσταση, ακόμα κι ένα φιλελεύθερο πρόγραμμα θα φαινόταν επαναστατικό. Σε τέτοιες συνθήκες, τα δημοκρατικά συνθήματα είχαν εκρηκτικό αποτέλεσμα. Ο ολοκληρωτισμός γεννούσε καθολικά αισθήματα εξέγερσης. Οι ούγγροι επαναστάτες πάντως κατόρθωσαν να φτάσουν σε εξαιρετικά υψηλά επίπεδα πολιτικής συγκρότησης. Θα μπορούσε κανείς να αποδώσει αυτό το γεγονός στην ιστορική παράδοση των δημοκρατικών επαναστατικών κινήσεων συμβουλευτικής κατεύθυνσης που συγκλόνισαν την κεντρική Ευρώπη την εποχή του μεσοπολέμου, ωστόσο τα εργατικά συμβούλια της Ουγγαρίας του ‘56 αποτελούσαν μια νέα κοινωνικο-πολιτική δημιουργία. Τα συμβούλια διεύθυναν τα πάντα: όπλιζαν τους μαχητές, οργάνωναν τις προμήθειες, έφερναν σε συζήτηση τα πολιτικά και οικονομικά αιτήματα. Λειτουργούσαν με όρους άμεσης δημοκρατίας, δημιουργώντας νέες συλλογικοποιήσεις έξω από τα εργοστάσια.

Την Παρασκευή 26 Οκτώβρη, το νεοσχηματισμένο Εθνικό Συμβούλιο Ελευθέρων Συνδικάτων κυκλοφόρη-

σε ένα ψήφισμα που συγκέντρωνε και αποσπρήνιζε τα αιτήματα που πρόβαλαν τα συμβούλια ολόκληρης της χώρας. Τα κυριώτερα πολιτικά αιτήματα ήταν η αποχώρηση των ρωσικών στρα-

τεύματων και ο σχηματισμός μια πλατιάς κυβέρνησης με συμμετοχή εκπροσώπων των συνδικάτων και της νεολαίας και με πρόεδρο τον Ίμρε Νάγκυ. Τα κυριότερα οικονομικά αιτήματα ήταν η εγκαθίδρυση της εργατικής διεύθυνσης και ο ριζικός μετασχηματισμός του συστήματος του κεντρικού σχεδιασμού και της διεύθυνσης της οικονομίας από το κράτος. Οι επαναστατημένοι ούγγροι συνέχιζαν να εμπιστεύονται την ιδέα ότι μια κυβέρνηση με τους δικούς τους ανακλήτους αντιπροσώπους και με τη συμμετοχή ορισμένων μελών του Κ.Κ. θα μπορούσε να λύσει τα προβλήματά τους. Δεν ήταν όμως διατεθειμένοι να αναρρέσουν την αυτονομία της ύπαρξης των οργάνων τους, συνέχιζαν να δημιουργούν νέα συμβούλια και προσπαθούσαν να παραμείνουν οι κύριοι διαμορφωτές της καθημερινής τους ζωής.

Το Κρεμλίνο είχε πλέον κατανοήσει ότι δεν μπορούσε ούτε να ελέγξει ούτε να απομειώσει την εξέλιξη των γεγονότων και έτσι αποφάσισε, παρά το τεράστιο πολιτικό κόστος, να εξαπολύσει άμεση στρατιωτική επίθεση. Την Κυριακή 4 Νοέμβρη, η Βουδαπέστη ξυπνούσε από τις οβίδες που έπεφταν στο κέντρο της πόλης και στις εργατικές γειτονιές. Άγριες μάχες ξεκίνησαν σε ολόκληρη τη χώρα. Η ΕΣΣΔ χρησιμοποίησε αποκλειστικά τεθωρακισμένα, ώστε οι στρατιώτες του κόκκινου στρατού να μην έρθουν σε άμεση επαφή με τους εξεγερμένους. Χαρακτηριστικό είναι πως ορι-

3 **ΝΟΕΜΒΡΗ 1918:** Δημιουργούνται εργατικά συμβούλια στο Κίελο της Γερμανίας.

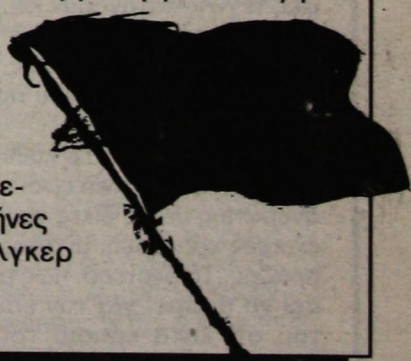
3 **ΝΟΕΜΒΡΗ 1957:** Ο Βίλχελμ Ράιχ πεθαίνει κρατούμενος σε φυλακή των ΗΠΑ.

4 **ΝΟΕΜΒΡΗ 1956:** Επίθεση ρωσικών τεθωρακισμένων στην επαναστατημένη Βουδαπέστη.

6 **ΝΟΕΜΒΡΗ 1987:** Πεθαίνει ο Άγιος Στίνας.

9 **ΝΟΕΜΒΡΗ 1918:** Εξεγερμένοι προλετάριοι απελευθερώνουν τη Ρόζα Λούξεμπουργκ από τις φυλακές του Μπρασλάου. Στο Βερολίνο, οι εργάτες ελέγχουν κεντρικά σημεία της πόλης.

9 **ΝΟΕΜΒΡΗ 1974:** Πεθαίνει μετά από δύο μήνες απεργίας πείνας ο Χόλγκερ Μάινς, μέλος της RAF.

Trainspotting

ΟΤΑΝ

Η ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΗ

ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ

“όταν η εικόνα που κατασκευάζεται κι επιλέγεται από κάποιον άλλο γίνεται η πρωταρχική σχέση του ατόμου με τον κόσμο -τον οποίο πρωτίτερα το άτομο παρατηρούσε από μόνο του, από κάθε θέση στην οποία μπορούσε να βρεθεί- δεν πρέπει προφανώς να αγνοούμε ότι η εικόνα μπορεί να συμπεριλάβει τα πάντα, διότι στο εσωτερικό της ίδιας εικόνας μπορεί να αραδιαστεί ο,τιδήποτε, χωρίς καμιά αντίφαση. Η ροή των εικόνων παρασύρει τα πάντα κι επιπλέον κάποιος άλλος κατευθύνει όπως εκείνος θέλει τούτη την απλοποιημένη επιτομή του αισθητού κόσμου. Επιλέγει πού θα κατευθυνθεί αυτό το ρεύμα, καθώς και το ρυθμό όσων θα εκδηλωθούν, σαν μια διαρκή αναπάντεχη έκπληξη, μη θέλοντας να αφήσει καθόλου χρόνο για στοχασμό, κι όλα αυτά εντελώς ανεξάρτητα από όσα μπορεί να καταλάβει ή να σκεφθεί ο θεατής...”

ΔΙΑΛΕΞΕ ΦΙΛΟΥΣ, ΔΙΑΛΕΞΕ ΖΩΗ, ΔΙΑΛΕΞΕ ΤΑΙΝΙΑ.

Λίγες παραγωγές στο χώρο της κουλτούρας (που αποτελεί έναν απ' τους πλέον κερδοφόρους τομείς της σύγχρονης εμπορευματικής κοινωνίας) κατορθώνουν να συμπυκνώσουν με τόσο συνεκτικό και άρρηκτο τρόπο τα χαρακτηριστικά του παραγωγού, του καταναλωτή, της κοινωνίας, της εποχής μας όσο το Trainspotting -κι όλα αυτά βεβαίως απόλυτα ενσωματωμένα με τον ιδιαίτερο χώρο προέλευσης και αναφοράς του. Αυτή η ταινία, και το αντίστοιχο μυθιστόρημα από το οποίο “εμπνέεται”, είναι μια μικρή πεμπτούσια του εμπορεύματος στην καθολική του μορφή, αποτελείται δηλαδή από όλα όσα το συνιστούν και το καθιστούν πρωταρχικό νόημα και πραγματικότητα αυτής της κοινωνίας, στο σύνολο των μορφών που αυτό υιοθετεί.

Οι παρακάτω παρατηρήσεις δεν θα αναφερθούν στη σχέση “τέχνης” και “κοινού”, στη μορφή και το περιεχόμενο του κινηματογράφου, στην διαφημιστική επιχείρηση λογοκρισίας, ούτε στο πώς οι διάφορες μορφές τέχνης κατανοούν και δημιουργούν το “πραγματικό”. Οι παρακάτω παρατηρήσεις πηγάζουν από δύο διόλου αμφισβητήσιμα γεγονότα.

Το πρώτο είναι ότι ο καθένας που βλέπει μια ταινία είναι ένας άνθρωπος με τις δικές του ιδιαιτερές εμπειρίες, αναφορές, πράξεις. Το δεύτερο, πως μπορεί να θεωρεί για τον εαυτό του ότι κατά κάποιο τρόπο

συμμετέχει ή ότι έχει κάθε “δικαίωμα” να συμμετέχει σε αυτά που η ταινία προβάλλει. Δηλαδή, γίνεται μια από τις φιγούρες του έργου, νιώθει ότι μπορεί να υιοθετεί κάποια στάση σε σχέση με αυτά που γίνονται στην οθόνη και να βγάξει συμπεράσματα. Επομένως, υποτίθεται ότι κατά κάποιον τρόπο κρίνει και πράττει.

Οι παρακάτω σκέψεις δεν προέρχονται από κάποιον που φιλοδοξεί να κρίνει την ταινία, αλλά που επιθυμεί να ανοίξει ένα διάλογο με αυτό που βλέπει. Και θεωρεί ότι βλέπει πολλά -και σε ακέραια μορφή- από τα χαρακτηριστικά της σύγχρονης αποσύνθεσης όλων των πτυχών του κόσμου “μας”.

Η ταινία αρχίζει με ένα καταγιστικό αυτοματισμό συναισθημάτων, σκέψεων, νοημάτων, εικόνων και μουσικής επένδυσης, που την χαρακτηρίζει ως το τέλος της.

Η πρώτη παρατήρηση αφορά την πρέζα ως επιλογή. Στην ταινία, η πρέζα είναι και γίνεται επιλογή μέσα από ένα αγωνιώδη και έντονο δρόμο ενεργειών και συναισθημάτων και αυτοί που βλέπουν κάτι θετικό σε αυτή και στον τρόπο ζωής που της αντιστοιχεί, το πράττουν μέσα από πολλά γεγονότα και πράξεις της καθημερινότητας. Αυτή η επιλογή δεν παρουσιάζεται ως ενέργεια άρνησης, αλλά ως μια αποτυχημένη μορφή κατάφασης (όπως ίσως πραγματι πολλές φορές είναι), όχι όμως εξαιτίας κάποιας σπουδής του σκηνοθέτη για να δείξει την πορεία περάσματος από την ασυνείδητη στη συνείδητη άρνηση, αλλά γιατί από

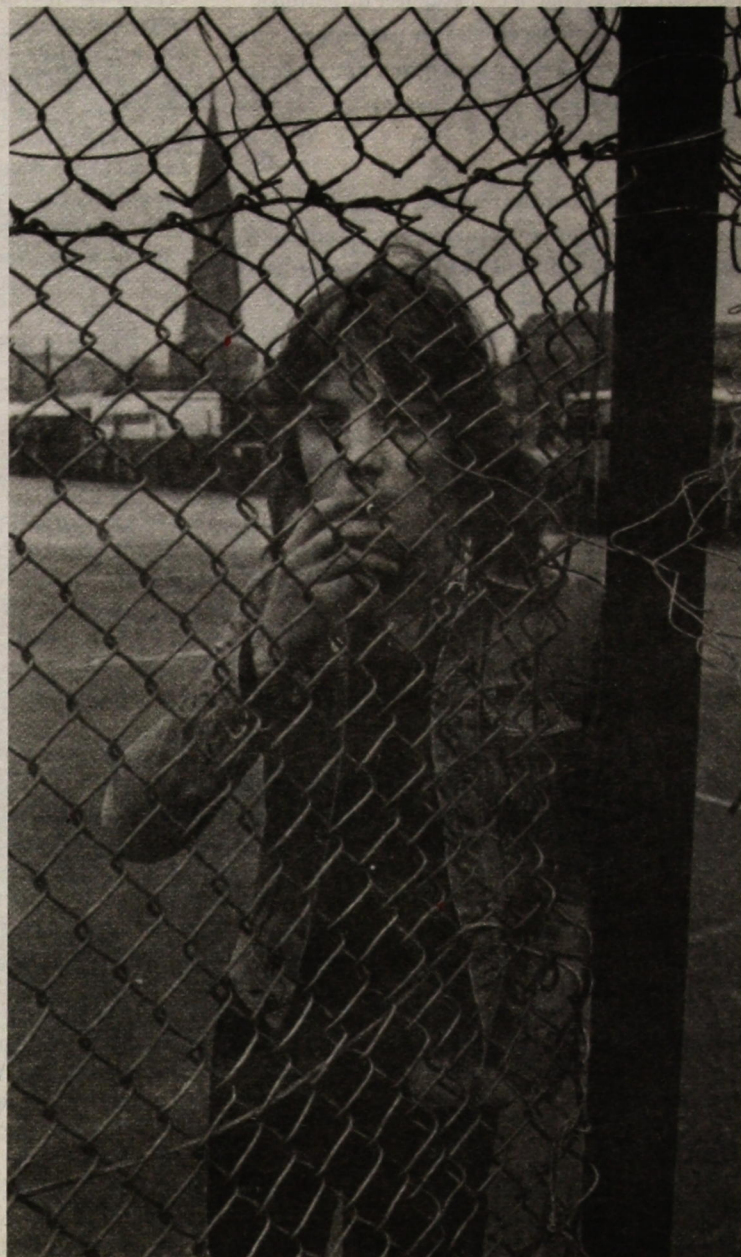
την ταινία απουσιάζει παντελώς η άρνηση αυτού του κόσμου.

Ζούμε στην εποχή όπου τα πάντα αποσυντίθεται, βιώνουμε τον αργό θάνατο αντιλήψεων και συλλογικών παραστάσεων, μέσα σε ένα διαρκές παρόν, στο οποίο κάποιοι έχουν επιδοθεί στο να φενακίζουν με φρενήρη ρυθμό. Πολλοί είναι αυτοί -από τους σύγχρονους managers των εταιρειών νεανικής κουλτούρας έως όλες τις αστυνομίες του κόσμου- που θα ήθελαν να δουν να ριζώνει ξανά στις εξεγέρσεις που έρχονται η “drugs culture” και ο μυστικιστικός υποκειμενισμός.

Η ταινία συνεχίζει με την ίδια συνεχή -και όχι συγκρουσιακή/αντιθετική- ροή εικόνων και νοημάτων. Αυτό που την προσδιορίζει είναι η ολοκληρωτική αισθητικοποίηση κι ένας αντιδραστικός-μονολιθικός εμπειρισμός, μια στενή προσήλωση στο δεδομένο και στο αισθητό (σκηνές που επικεντρώνουν στη σύριγγα ή στα πολεοδομικά συγκροτήματα όπου κατοικούν οι κάθε λογής μικροαστοί -και το ύφος με το οποίο παρουσιάζονται όλα αυτά). Ένας εμπειρισμός που φιλοδοξεί ή παριστάνει πως είναι αμφισβητησιακός, αλλά καταλήγει στο συντηρητισμό κάθε είδους (ολοκληρωτική απογοήτευση ή νοσταλγία για ένα μηδενισμό με νόημα).

Όσον αφορά την αισθητικοποίηση, αρχίζει να γίνεται αντιληπτή από τις συμπαγείς, ατούσιες μορφές των ηρώων, που δεν έχουν χαρακτηριστικά ολότητας, αλλά μονάχα επαρκώς διακεκριμένα γνωρίσματα (ο Σπαντ: τρελλαμένος αλλά “ψυχή” και καλός για παρέα, ο Μπέιγκμπυ: λαϊκός, σπαστικός και χοντρομαλάκας, άξιος μόνο για καφρίλες, born looser) που επικοινωνούν μέσα από το διαχωρισμό, την καχυποψία, την αναγκαιότητα να έχεις φίλους, την κάθε είδους εξάρτηση.

Η ταινία συνεχίζει με την φετιχοποίηση έντονων και κεντρικών/αποφασιστικών ενεργειών, όπως π.χ. η αναζήτηση μέσα

από την πρέζα που ταυτίζεται με προσεγμένα τρόφιμα που ξεχωρίζουν, με καλά υπολογισμένους φωτισμούς δωματίων και διακοσμήσεις εσωτερικών χώρων, με μπλε-κοβαλτίου ασθενοφόρα, νοσοκομεία, καμινέδες, σκατά, clubs, εργατικές κατοικίες, απολογίες σε δικαστήρια, χαντακώματα φίλων, προδοσίες κάτω από άφθονη κατανάλωση μπύρας, νεύματα, overdose και απογνώσεις κάτω από trance ρυθμούς.

Εκεί όπου απουσιάζουν το αληθινό βίωμα, η δημιουργική και ολοκληρωμένη εμφάνιση των αισθητηριακών δυνατοτήτων, κάνει την εμφάνισή της η στυφότητα της μιζέριας. Αλλά η ταινία φροντίζει να ξεπερδεύει γρήγορα με αυτά που πονάνε, φτιάχνοντας ένα κοκταίηλ σουρρεαλισμού από την ανάποδη, με υπαρξιακές ανησυχίες από τα sixties και μελαγχολίες αλά Λου Ρηντ. Μια αλχημεία αποδοχής αυτού που υπάρχει και είναι άμεσα αντιληπτό.

Αυτό που συμπληρώνει την ολοκληρωτική αισθητικοποίηση (και άρα θεαματικοποίηση) του no-future των ηρώων της ταινίας, είναι ένας πράγματι ιδιότυπος ρεαλισμός. Ένας ρεαλισμός που απορρέει από έναν εκθειασμό του άμεσα αντιληπτού (αλλά όχι βιωμένου), της ανυπαρξίας συνειδητής θέλησης για αλλαγή (η εκδοχή της αλλαγής είναι μια μετακόμιση στο Λονδίνο, που, όπως και η αποτοξίνωση, αποτελεί μια “φυσική” εξέλιξη των γεγονότων, κάτω από την επίδραση αυτών που “φυσικά” θα επενεργούσαν: γκόμενα, οικογένεια).

Ένας ρεαλισμός που ταυτόχρονα υποκρίνεται ότι αντιλαμβάνεται τις αντιθέσεις, τις αντιφάσεις, τον μηδενισμό της σύγχρονης ζωής και δήθεν προσπαθεί να τον αμφισβητήσει (όπως π.χ. στο τέλος της ταινίας, όπου ο βασικός ήρωας θέλει να γίνει “σαν όλους τους άλλους”, αλλά παράλληλα λέει πως δυστυχώς θα πεθάνει όπως κάθε συμβιβασμένος μικροαστός).

Το τέλος της ταινίας βρίσκει τον ήρωα -και εμάς- πάνω σε μια γέφυρα (τη γέφυρα “και καλά” που ενώνει τον ήρωα με τη ζωή και με τους υπόλοιπους “απλούς”, “καθημερινούς” ανθρώπους”). Πάνω στη γέφυρα, οφείλουμε να αισθανόμαστε ότι, σε τελική ανάλυση, το να παίρνεις επιδόματα από το κράτος, να έχεις πλυντήριο, καταθέσεις στην τράπεζα, διακοπές κάθε καλοκαίρι, μεγάλη κοιλιά και ένα τριάρι είναι το καλύτερο που μπορεί να σου συμβεί, και ότι αυτό αναλογεί στους περισσότερους ανθρώπους του πλανήτη ή τουλάχιστον θα τους άξιζε (μια και στο μεγαλύτερο μέρος της Γης μυριάδες πεθαίνουν καθημερινά από πείνα, αρρώστιες και πολέμους).

Βέβαια, χρειάζεται να πληγωθείς, να κάνεις λάθη για να το καταλάβεις, αλλά όπως λέει ένας από τους θεμελιωτές του σύγχρονου απατηλού κόσμου “πόσο γλυκό είναι να υπακούμε, όταν μπορούμε να χαιρόμαστε την ευτυχία”.

Σ.Γ.